

* AVE *

Sveljic

MARIA

APRIL 1952.

Ave Maria

Nabožni slovenski mesečnik

Vstajenje - P.G.	97
Po Gospodovi poti - B.	98
Mati Odrašenikova - P.Kazimir ofm.	100
Pomlađ /pesem/ - M.Jakopič	102
Luč /pesem/ - Limbarski	102
O govoricu čebel - P.Hugo ofm	103
Poj, Magdalena! /pesem/ - F.N.	105
Zadnji veliki petek - J.Jankovič	106
Dobro jutro, oče Abraham! - P.Odilo ofm.	107
Prazniki v Rusiji - Priredil p.Aleksander ofm.	109
Po kraljestvu križa	114
Vitez naše ljube Gospe - Prévedel p.Odilo	116
Velikonočni spomini - Msgr.V.Župančič	119
Pot križa - P.Bazilij ofm	121
Lemontski odmevi	123
Kramljanje na zapečku	125

Urejajo in izdajajo

SLOVENSKI FRANČIŠKANI

v Združenih državah ameriških

Glavni urednik - Editor: Fr. Martin Stepanich OFM

Upravnik - Business Manager: Fr. Cyril Shircel OFM

*

Naslov - Address: AVE MARIA, Box 608, Lemont, Illinois

Telephone : Lemont 873

*

Naročnina - Subscription rate: Za U.S.A. in Kanado \$ 2.50 - Za inozemstvo \$ 3.00

*

Naročnina je Tvoj dar slovenskim fantom,
ki se v lemontskem semenišču pripravljajo
na duhovniški poklic.

Naročnikov in dobrotnikov se lemontska frančiškanska
družina spominja pri dnevni molitvah, zlasti pri
svetih mašah.

*

Printed by AVE MARIA PRESS, Lemont, Illinois

*

Published once monthly - twice in October - by the Slovene Franciscan Fathers,
Lemont, Illinois, in the interests of the Commissariat of the Holy Cross.

Entered as second class matter at the post office of Lemont, Illinois, under the
act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided
for in section 1103, act of October 3, 1917. - Authorized July 14, 1945.

Vstajenje

Zaradi vsakdanjih skrbi in nadlog nam resnica o Gospodovem vstajenju rada zbleda. In vendar je vstajenje Kristusovo vrhovna resnica naše vere. Kajti če Kristus ne bi bil vstal, bi po apostolovih besedah naša vera bila prazna: brez prave in trajne vrednosti. V zgodovini človeštva bi tudi o krščanstvu ne bilo dosti več govora, kakor o drugih verah, ki so bile in so izginile. Vera v vstajenje je tista čudežna moč, ki ohranja naše krščanstvo vedno živo ter mu daje večno veljavo in pomen.

Kateri je ta pomen?

Pomen Gospodovega vstajenja je v tem, da je premagal smrt. A ne samo svojo, temveč tudi našo. To našo smrt je premagal tako do kraja, da ne bo živela v večni rajski slavi samo zveličana duša, ampak tudi telo. Telesa vstalih zveličanih bodo prečiščena, spremenjena v neminljivi lepoti. Torej pomeni za nas vstajenje, da bomo tako po duši kakor po telesu v blaženem gledanju Boga iz obličja v obličje povsem božji otroci, prerojeni za večno življenje v uživanju neskončnega Boga.

Vse stvarstvo, pravi sveti Pavel, vzdihuje po milostni obnovi in hoče imeti nazaj svojo božjo podobo. Po svojem padcu je človek to podobo v sebi popačil, skazil. S tem je sebe in ves svet od Boga oddaljil. Kristusovo vstajenje pa nam je poroštvo, da se bo to hrepenenje in vzdihovanje izpolnilo.

Toda kot Kristus, bomo morali tudi mi po krivdi greha iti skozi ozka vrata smrti. A s Kristusom bomo tudi vstali in si naredili neskaženo božjo podobo. Hkrati pa bo v neminljivo slavo povišano vse vesoljstvo - kako, to je božja skrivnost - in bo po besedah sv. Petra nastalo novo nebo in nova zemlja. Seme, ki mora v zemlji umreti, preden rodi, bo po moči Kristusovega vstajenja pognalo cvet, ki nikoli več ne bo usahnil. Razvil se bo v sad, popoln in lep ter neumrljiv na veke.

Človek božji, ali si že kdaj premislil globino in dalekosežnost te resnice - resnice vstajenja? Resnice, ki so jo napovedali očaki in preroki stare zaveze: v duhu so gledali, kako bosta v odrešenem stvarstvu skupaj prebivala lev in jagnje; jastreb in golobica. Takrat bo namreč zopet upostavljeno popolno soglasje v stvarstvu.

Živo se torej zavedaj, dragi kristjan - ne le na praznik vesele Aleluje, ampak sleherni dan - da od tistega ranega jutra, ko je Marija prva videla vstalega Gospoda, smrti ni več. Le življenje je in pri vratih

tega življenja je postavljena za vratarico smrt. Smrt nam v življenje vrata odpira.

Vemo tudi, da je v večnosti dvojno življenje: življenje luči v bližini božji in pa življenje teme v večni oddaljenosti od Boga. Toda izbiraš lahko sam in sicer že zdaj - v zemeljskem življenju.

Vidiš torej, da je vera vstajenja vesela vera. Kdor jo res ima, gleda vse življenje v svitu velikonočnega jutra vstajenja. Nič ga ne plaši. Vse mu je le sredstvo in pot tja, kjer bo uresničeno naše najplemenitejše in najvišje hrepenenje. Edino vstajenje daje našemu življenju smisel.

P.O.

Po Gospodovi poti

Med najlepše verske vaje v Jeruzalemu spada prav gotovo pobožnost križevega pota, ki jo verniki opravljajo vsak petek popoldne in je zlasti ganljiva na petek velikega tedna. Saj se pobožni romarji z duhovščino pomikajo prav po ulicah, kjer je nekoč opotekajoče stopal Jezus sam, s križem obložen in ves izčrpan, ter puščal za seboj na kamenitem tlaku krvave sledove...

Vsa pobožnost traja približno eno uro. Procesija se začne na dvorišču Poncija Pilata, poleg tempeljskega trga. Tu je bil Kristus obsojen na smrt. Nato gredo romarji od postaje do postaje, dokler ne končajo pobožnosti v baziliki božjega groba.

V Jezusovem času je bila ta pot deloma zunaj mestnega obzidja, kakor tudi Kalvarija. Danes pa se vije docela v notranjem delu mesta. Jeruzalem se je namreč pozneje stalno razvijal in se širil zlasti proti severni strani. Tako gre danes procesija skoraj ves čas po starih, ozkih in na več krajih zelo zanemarjenih ulicah. Tu je arabski bazar. Na obeh straneh vidiš polne jerbese južnega

sadja in razne zelenjave, tam vise krvavi kosi mesa, drugje spet razne potrebščine, ob katerih umazan Arabec na ves glas kriči in hvali svojo robo. Vsekrižem se prerivajo ljudje iz mesta in dežele, domačini in tujci: vseh narodnosti in ver, vseh vrst polti. Med njimi pa so pomešane

Tod je nosil Jezus svoj težki križ

ovce in koze, osli in mule, jezdeci na konjih ter težko obložene kamele.

Med to pisano množico tipičnega Orienta pa se pobožno pomika procesija in glasno moli. Pred njo gre kavas - uradni sluga p. kustosa (Pater kustos je vrhovni predstojnik palestinskih oo. frančiškanov, ki že od Frančiškovi časov skrbe za svete kraje in vodijo romanja), ki skuša napraviti prostor. Pri postajah vsi brez izjeme poklekajo na kame-nita tla. Mnoge premaga ganotje, da pobožno poljubijo sveto zemljo, po kateri je hodil s križem obloženi Odrešenik. Telo je med vrvenjem poulične množice, duh pa je daleč proč, zbran v premišljevanju Gos-podove križeve poti. Tudi drugi svetopisemski prizori ti ob teh sli-kah tako lahko stopijo pred oči. Ne-koč je Jezus takole stopal med mno-žico, se dotikal bolnikov, blagoslav-ljal otroke, odpuščal grehe...

Nad Kalvarijo, kjer je Zveličar dokončal naše odrešenje, se dviga cerkev božjega groba. Tu se konča procesija. Ta cerkev ni takšna, kot so navadno cerkve. Pod skupno stre-ho stavbe se družijo v eno celoto več kapel, katere vežejo med seboj dol-gi in večinoma temni hodniki in pa stopnišča navzgor ter navzdol.

Najdragocenejši spomenik za vsakega kristjana je v tej cerkvi svetišče vrh Kalvarije in kapelica božjega groba, pred katero leži ka-men, kjer so mazlili Kristusovo telo pred pokopom. Za korom glavne cerkve razkolnih Grkov je vhod v podzemsko kapelo sv. Helene in tik nje prostor, kjer je cesarica Helena okrog leta 330. našla Kristusov križ. Majhne, temne in zapuščene so ka-pele na prostoru, kjer so imeli po izročilu Jezusa zaprtega, predno so ga križali in kjer so vojaki Jezusa slekli ter si razdelili Njegova obla-čila. Svete spomine na Kristusovo trpljenje vzbujajo kapelice, kjer hranijo del stebra bičanja in stebri-

Jezus
se prikaže
Mariji
Magdaleni

ček, na katerega so Jezusa posadili, ko so Ga s trnjem kronali in zasra-movali. Vesele spomine pa vzbujajo oltar sv. Marije Magdalene, kjer se ji je po vstajenju prikazal Gospod in Ga je imela za vrtnarja. Tu lahko obiščemo tudi kapelico, kjer je po izročilu vstalega Sina videla Mati božja. Ta kapelica je izključna last katoličanov, v njej opravljajo fran-čiškani - varuhi božjega groba svo-je molitve, tu je pričujoč Jezus noč in dan v presvetem Zakramentu. Tu se že dolgih 600 let zbira sleherno popoldne frančiškanska družina z jeruzalemskimi verniki in romarji. S svečkami v rokah obhodijo v procesiji vse svete kraje kalvarijskega svetišča.

Veliki teden je pred nami. Pri-družimo se v duhu jeruzalemskim romarjem, sledimo Jezusu od kraja krivične obsodbe do mesta strašne-ga trpljenja in smrti za nas! Polju-bimo kamen božjega groba, ki je tri dni hranil krvavo božje obličje, nato pa videl častitljivo vstajenje, veli-častno zarjo velikonočnega jutra.

Gospod Jezus, daj mi, da bom tukaj na zemlji s Teboj križan, v večnosti pa s Teboj poveličan!

zarodom; Ona ti bo glavo strla...” (1 Moz 3, 15). Napovedano je bilo, da bosta Žena Marija in njen Sin zmagovita v boju s peklenjskimi silami in bosta v skupnosti rešila človeštvo pred večno pogubo.

Zvzklikom “Mati Odrešenikova” spomnimo našo Mater na to prvo prerokbo. Prosimo jo, da bi tudi nam pomagala v boju s peklenjsko kačo in bi z njeno pomočjo zmagali.

Mati Odrešenikova

Po desetih otroško zaupnih vzklkih k naši Materi sledi še en prisrčen vzklk: Mati Odrešenikova, prosi za nas!

Mati našega Odrešenika! Najgloblji pomen tega naziva gotovo najboljše razume naša Mati sama.

V teh dveh besedah je obseženo Jezusovo odrešitveno delo na zemlji, Njegovo vsakdanje darovanje Bogu-Očetu za odpuščanje grehov človeštva. Obseženo je vse Njegovo trpljenje v treh letih javnega delovanja, Njegovo trpljenje in smrt, obenem pa Marijino sodelovanje kot Mati Žalostna. Kdo od človeških otrok je Jezusovo odrešenje, Njegovo delo za spravo med Očetom in človeškim rodom za ceno lastnega trpljenja in smrti, razumel bolje kot Njegova Mati?

Jezus in Marija sta bila tesno združena v delu za odrešenje človeštva. Marijo imenujemo po pravici Soodrešiteljico, Pomočnico pri našem odrešenju. Ona, vsa brezmadežna in brez osebnega greha, je delila s Sinom trpljenje in je svojega Ljubljenca radovoljno darovala v smrt za nas.

Marijino sodelovanje pri odrešenju je bilo napovedano že v raju: “Sovraštvo bom postavil med teboj (kačo) in Ženo; med tvojim in njenim

Uresničenje našega odrešenja pa je bilo dano tedaj, ko je Marija izgovorila svoj “Fiat”: Zgodi se mi po tvoji besedi! Ko je Beseda spočela pod Marijinim srcem, se je odrešenje začelo. Bil je to velik trenutek v zgodovini človeštva. Nobe-nega dvoma ni, da se je Marija v polni meri zavedala, v kaj je privolila. Dobro je vedela iz svetega pisma, kaj jo čaka in kaj bo morala prestatiti kot Mati Odrešenikova. Kljub temu, da je videla pred seboj morje bridkosti, se je odločila. Vedela je, da bo Mati žalostna Moža bolečin, o katerem je bilo prerokovano: “Njegov obraz bo izmaličen in ne več podoben človeku, zaničevan, ponižan in udarjen od Boga, preboden in prebičan, kot zločinec obsojen na smrt...” (Izaija 52, 13; 53, 12). Vendar ni omahovala v tem velikem trenutku odločitve. Videla je pred seboj vse človeške rodove: pretekle, sedanje in prihodnje. Vsi z zaupanjem zro vanjo kot Mater Odrešenikovo. Tedaj je stala sredi človeštva ona kot Srednica sprave med Bogom in ljudmi. Junaško je sprejela nase poslanstvo trpljenja, da bi rešila Adamov rod. Morda je bilo tudi njej naročeno, kakor je bilo naročeno sv. Jožefu: “In imenuj ga Jezus (to je Odrešenik), ker odrešil bo svoje

ljudstvo grehov" (Mt 1, 21).

Nobena mati ne ve, kaj se bo zgodilo z njenim otrokom vbodočnosti. Toda Marija je vedela, zakaj in čemu ga rodi - v trpljenje in odrešenje ljudstva. Prav zato je njeno materinstvo tako vzvišeno in je Marija v polni meri vredna, da jo kličemo za Mater našega Odrešenika. Ko je svojega Sina polagala v jaslince, ko Ga je pestovala ter Ga gledala, kako raste in se razvija... ko Ga je klicala "Jezus", vedno je videla za Njim križ in trpljenje. In to trpljenje v našo rešitev je rastlo in se množilo v njeni duši, ko je bežala pred Herodom, ko ji je Simeon polagal Dete v naročje z besedami: "Tvojo dušo bo meč prebodel" (Lk 2, 35). Posebno pa zadnja leta, ko so Jezusa vlekli iz nazaretske shodnice lastni rojaki in ga hoteli vreči v prepad. Trpela je, ko je videla, kako ga farizeji neprestano zasledujejo in kujejo zoper Njega načrte ter o Njem govore le slabo. Bolelo je njeno srce, ko Sin božji ni imel, kamor bi glavo položil; ko je bil vedno na poti za odrešenje ljudi, ti pa Ga niso hoteli razumeti in ne sprejeti kot Odrešenika. Z materinskim srcem in očmi je spremljala vsa ta Jezusova pota. Vse je zvedela, kaj se godi, dan za dnem je meč trpljenja globlje prebadal Njeno srce.

Marijino sodelovanje pri našem odrešenju se pokaže posebno v zadnjem tednu Sinovega trpljenja in ob Njegovi odrešilni smrti. Hotela je biti ob trpečem Sinu. Zapustila je tihi Nazaret in se odpravila med jeruzalemsko nahujskano množico. Trpela je s Sinom, ko so Ga prijeli, Ga vlačili iz sodišča na sodišče. Spremljala Ga je na križevem potu in vse grozne ure stala pod križem.

Evangelist Janez poudarja, da je stala Mati Odrešenikova pod križem, da je Jezus videl umirajoč svojo Mater in jo tudi nagovoril. Zakaj je neki Mati stala pod križem? Da bi morda

svojemu Sinu pomagala v hudih bolečinah? Saj je vedela, da Sinu bol le povečava. Vedela je tudi, da Sinu ne more pomagati. Čemu je torej stala?

Stala je pod križem po svojem posebnem poslanstvu kot Mati Odrešenikova: žrtvovala je svojega Sina za rešenje vsega sveta. Stala je pod križem, da bi svojo žrtev kot Mati združila s Sinovo žrtvijo. Stala je in ni obtoževala Judov, ki so Jezusa križali. Prosila je Boga, da bi mogla vztrajati do konca in tako do konca združiti svojo voljo z voljo nebeškega Očeta.

Njena velika ljubezen do človeštva se je tedaj združila z ljubeznijo nebeškega Očeta, "ki svojemu lastnemu Sinu ni prizanesel, ampak ga je daroval za nas vse, v naše zveličanje" (Rim 8, 32). Kri, ki je tekla iz srca in ran njenega Sina, je bila njena kri in Njegovo mučeno telo je bilo vzeto iz njenega telesa. Vendar se je Marija iz ljubezni do nas odpovedala naravnim materinskim pravicam do Sina ter je Njegovo življenje dala za nas. Težka žrtev, ki jo je zmogla le ona. V zameno je dobila nas vse za svoje otroke s slovesno Jezusovo proglasitvijo: "Žena, glej tvoj sin!" Postala je mati vseh zveličanih in odrešenih, mati vseh živih. Zmagala nad satanom je bila dobljena: Sin božji in

Marija sta kači glavo strla...

Ko Mariji kličemo "Mati Odrešenikova", jo prosimo, da bi bili vredni njene tako velike materinske žrtve in ljubezni, vredni cene, ki jo je njen Sin za nas dal. Prosimo jo, da bi nas varovala greha, za katerega sta morala ona in Sin božji toliko trpeti; da bi v nas sad odrešenja vedno bolj rastle, da bi bili res

vredni njeni sinovi, njej in njenemu Sinu vedno bolj podobni.

Mati Odrešenikova, ki si nas rodila v tolikih bolečinah, ohrani nas svoji ljubezni! Pripelji nas k Zveličarju odrešene in poveljane! Reši tolike druge, ki ječe v temi in smrtni senci, da bi spoznali sad Kristusovega odrešenja!

P. Kazimir OFM

Pomlad

Pomlad na vasi zopet brsti,
že mačice vse so rumene,
na veji drhteči pa ptica sedi,
med znanke in znanke jo žehe.

Potoku se zvonček brezskrbno smehlja,
ko gleda se v vodi iskreči,
a temno borovje pomlad že pozna,
pozdravlja jo pevec ljubeči.

V vseh kočah na bregu pomlad je doma,
zdaj hodi od hiše do hiše,
saj veter se z dečjimi kodri igra,
da smeh jim na lica nariše.

A jagnedi beli kopačem v pozdrav
šumijo že pesem pomladi,
zdaj človek srce bi in dušo razdal,
brstijo že trte nasadi.

M. Jakopič

Luč

Slednja bilka kvišku raste,
po svetlobi hrepeni;
kadar pa jo veter nagne,
hitro v senci obledi.

Gorski vir iz globočine
k luči si utira pot:
tisočletja vrta skale,
dolbe v beli dan izhod.

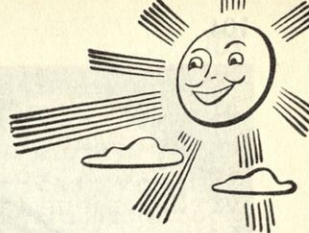
Dokler se v votlinah zbira,
kot bolnik ječi, grgra,
ko pa zadnjo plast prebije,
brž v prostost se zasmehlja.

Vstani že iz tesne ječe
vendar tudi ti, srce!
Dvigni k luči se nad sence,
k Soncu splavaj nad megle!

Limbarski

O govorici čebel

P. Hugo dr. Bren OFM

Tudi jaz spadam med zapečkarje Ave Marije. Prijetni zapeček bi mi prav prišel posebno letošnjo muhasto zimo, ki se me je pošteno privoščila. Prehlajenja in katarji se hočejo kar intabulirati na moj dihalni aparat. Zato me naši Lemontčani niso mogli bolje obdariti za redovni jubilej, kakor so me: poslali so mi toliko kil medu, kolikor desetletij nosim redovno obleko. Naj jim Bog po pridnih čebelicah stotero povrne!

Ko sem te dni srebal lipov čaj, bogato oslajen z lemontskim medom, in med tem listal po neki nemški reviji, mi je padel v oči članek z naslovom: Govorica čebel. Ob drugi priliki bi ga bil najbrž prešel, češ to ni zame. Ob sladkem medu pa se mi je zdelo, da bi bilo to nehvaležno napram pridnim čebelicam. In se nisem kesal, ko sem ga prebral. Novo čudo božje modrosti, ki jih je narava tako bogata, mi je živo stopilo pred oči.

Da so živali podobne gluhonemim, ki se z gotovimi znamenji med seboj marsikaj pomenijo, je splošnodognana stvar. Seveda živali delajo to nagonsko. Vsak čebelar ve, da se morajo tudi čebele na kak način med seboj obveščati, kje se je odprla nova paša. Za prvimi izvidnicami, ki so pašo zasledile, prilete namreč kmalu celi roji tovarišic, da si z njo čimpreje in čim izdatneje okoristijo. Toda kako se med seboj obveščajo, je bila dolgo njihova tajnost.

Če pravim, da je bila, seveda nočem reči, da ni več. Vendar nič več tako neproderna kot nekdanj. Vsaj delo-

ma se je posrečilo prodreti v skrivnostno govorico čebel. Posebno priznanje za to zasluži največji sodobni specialist na tem polju, K. pl. Frisch, švicarski vseučiliški profesor zoologije. Ta znanstvenik že dolga leta proučuje tajinstveno govorico čebel. Zadnjič je podal svoje izsledke na letnem zborovanju švicarske naravoslovne-raziskovalne družbe v Zürichu dne 8. septembra 1946.

In kaj je doslej odkril?

Najprej je dobro proučil ves bližnji in daljni okoliš, kamor izletavajo njegove čebele. Kakor je znano, izletavajo tudi do skoraj dve milj daleč od panja. Ugotovil je tudi vse njihove pašnike, kako daleč so od panja in kdaj medé. Potem pa se je spravlil na opazovanje dnevnega življenja v panju. Posebno pozornost je posvetil delavkam-izvidnicam, ko prve izletavajo in se vračajo.

Pri vračajočih se čebelah je kmalu opazil neko posebno obnašanje. Ko so došle v panj, so najprej oddale nekaj sladke paše prvi tovarišici, na katero so naletele. Kakor bi ji hotele povedati: "Če hočes več, pa kar na delo! Paša te čaka!" Nato so veselo zaplesale, zdaj tu zdaj tam po satovju. A ta ples ni bil vseh enak, ne po obliki in ne po ritmu. Ene so se namreč pri tem vrtele v polkrogu, zdaj na levo zdaj na desno. Druge pa so se zavrtele najprej v polkrogu na desno, nato pa se obrnile naravnost k začetni točki in zaključile svoj lok. Nato so se na enak način zavrtele na levo in v ravni črti proti izhodiščni točki s svojim zadkom posebej manevrirale. Tudi to "manevriranje" ni bilo ne po obliki in ne po ritmu enako.

VESELO
VELIKO NOČ
ŽELE
VSEM
NAROČNIKOM
IN
ZASTOPNIKOM
"AVE MARIJE",
VSEM
DOBROTNIKOM,
SORODNIKOM
IN
PRIJATELJEM!
*
SLOVENSKI
FRANČIŠKANI

Profesor Frisch, ki mu pri opazovanju ni ušla niti najmanjša razlika, je bil prepričan, da ima vsak gib svoj posebni namen in pomen. Kajti Bog in narava ne delata ničesar kar tjavdan. Kak namen in pomen naj bi vse to imelo, pa je dognal znanstvenik šele po večletnem raziskovanju vseh podrobnih pojavov v panju in njegovem okblišu.

In kaj je dognal?

Delavke izvidnice, ki so se po vrnitvi od poizvedovalnega poleta vrtele v polkrogu na desno in levo, a loka niso zaključile po sredi, so s tem tovarišicam poročale, da se je odprla paša v bližnji okolici panja, nekako do 350 čevljev daljave. Druge delavke izvidnice, ki so plesale v polkrogu in po sredi loke zaključile, obenem pa z zadkom izvajale posebne gibe, pa so povedale tole: Našle smo pašo v širšem okolišu panja! (Od 350 čevljev do nekako dve milj.)

Toda ta informacija za naše željne delavke še ni zadostna. Treba je pomisliti, da čebelica-delavka živi poleti le 5-6 tednov in mora zato čas paše kar najbolje izrabiti. Ne toliko zase, kakor za druge. Saj pravijo

znanstveniki, da bi za prehrano čebelice same zadostovalo, če bi izsrkala dve do tri cvetke na dan. Če prištejemo zimsko zalogo in dneve, ko ne more na pašo zaradi slabega vremena, bi zadostovalo dnevno deset cvetk. V resnici pa jih pridna čebelica izsrka 200 do 300. Vse to nesebično za druge, kajpada nagonsko. Ona hoče delo in zopet delo, dokler se ne izrabi in obleži mrtva. Zato bi bila zanjo velika izguba, če bi morala šele iskati vsaka posebej, kje je nova paša. Da ji ni treba, poskrbe izvidnice. In kako?

Poleg njihovega splošno-informativnega plesa je profesor Frisch slutil še druge podrobnejše novice o paši. Kje morajo tičati? Gotovo v obliki in ritmu plesa. To domnevo je izrazil že na naravoslovnem kongresu v Inomestu leta 1924. A je še ni mogel podpreti s kakimi trdnimi dokazi. Po intenzivnem nadaljnem študiju pa se mu je tudi to posrečilo. Danes lahko na podlagi nešteti preizkusov dokaže, kako važen informativni pomen imajo celo okoliščine plesa, ki se zde na prvi pogled brezpomembne.

Znanstvenik je dognal, da bolj ali manj živahen ples izvidnic kaže

bolj ali manj bogato pašo. Če pa izvidnica sploh ne pleše, hoče povedati, da se ne izplača izleteti, ker ni paše, ali pa je že minila. Posebno veliko pove različno gibanje z zadkom. Z njim naše "plesачice" natančno označijo, v kateri smeri in kako daleč od panja se nahaja novoodkrita paša. Smer nakazujejo po soncu. Če je paša v isti črti s soncem, zaplešejo tako, da teče ravna črta loka naravnost proti soncu. Ako je na desni ali levi sonca, jo nakažejo v tej smeri. Različen ritem gibanja, z zadkom, hitrejši ali počasnejši, pa natančno opiše, kako oddaljena je paša.

Nekaj zagonetnega je še ostalo znanstveniku Frischu v tem, da čebele z natančnostjo nakažejo smer nove paše tudi tedaj, če je nebo popolnoma oblačno. Po čem se ravnajo tedaj, ko ni sonca? In ko je slučajno položil satnik vodoravno, so izvedenke tudi opustile sončno smer ter so z ravno črto svojega plesa pokazale, kje naj tovarišice iščejo paše.

Da bi novoodkrita pašo hitreje našle, je še bolje poskrbljeno. Čebele-izvidnice prineso s prvega poleta domov v posebni organski posodici zaprto aromo dotičnih medenih cvetlic, grmičja ali drevja. Ko se v panju zavrti, ta duh sproste. Ostale čebele, ki izvidnice takoj obkolijo in z njimi zarajajo, se ga navzamejo. Saj imajo čebele, kakor pravimo, silno dober nos. S tem vonjem oborožene se pripravijo nemudoma na polet. Ne silijo izvidnic, naj gredo z njimi, da jim

pokažejo pot. Ni treba. Smer vedo, razdalja jim je znana in ker imajo s seboj še vonj, paše ne morejo zgrešiti. Tako v najkrajšem času ves panj ve za vsako pašo v svojem delokrogu in se more pravočasno okoristiti z njo. Podobno seveda tudi sosednji panji.

Tudi ob rojenju igrajo izvidnice važno vlogo s svojo tajinstveno govorico. Ko je roj, dobro oskrbljen s hrano, zapustil svoj dosedanji dom, se po daljšem ali krajšem plesu po zraku za silo kam obesi. Medtem pa gredo izvidnice iskat novi stalni dom. Ko so ga izsledile Bog sam vedikje v kakem drevesnem žlaboru, se vrnejo družini javit najdišče. Ako jih gospodar ne prehit, češ da je za dom že poskrbljeno, in jih ne ogrebe, se začno v vedno večjem številu trgati od grozda. Selijo se v najdeni dom, dokler ni vsa družina z matico vred zbrana tamkaj.

Morda se ta nema čebelja govoriča zdi komu neverjetna ali umišljena. A imenovani specialist prof. Frisch jamči za vse svoje izsledke. Ni prejel stopil z njimi v javnost, dokler ni ugotovil njihove resničnosti. Je pa vse to le par besedi, če smemo tako reči, iz skrivnostne govornice čebel. Mnogo drugih bo še treba razvozljati z natančnim nadaljnim proučevanjem. A že ti izsledki nam jasno pričajo, kako resnične so psalmistove besede (Ps 13, 1): "Norec je rekel v svojem srcu: Ni Boga!"

Poj Magdalena!

*Poj Magdalena,
pesem radosti!
Grehov mladosti
več se ne boj!
Vzklíkaj presrečna!
Sladko utešil,
pekla te rešil
Jezus je tvoj.*

*Smrt je premagal.
Grob ga ne skriva.
Živ zdaj uživa
svobode slaj.
Glej mu v obližje:
V njem ti leskeče
slave in sreče
vetni sijaj.*

F.N.

Zadnji veliki petek

Ne samo enega, ampak pet križev imam na hrbtu, pa res ne pomnim velike noči, o kateri bi vedel kaj posebnega povedati. Prav dobro pa mi je še v spominu veliki petek leta 1917.

Moj rajnki oče se je zvesto držal navade, da se na ta žalostni dan ne sme obdelovati zemlja. Bil je kovač, a tudi kovati ni hotel na dan Kristusove smrti. Pač pa si ni štel v zlo, da je šel na veliki petek čistiti in obrezovati sadno drevje. Na tej poti sem ga večkrat spremljal, ko sem bil še majhen, pa tudi pozneje kot študent.

Leta 1916. pa je oče zbolel. Huda pljučnica ga je privezala za mesec dni na posteljo. Prebolel jo je, toda kladivo mu ni več pelo tako kot prej. Vidno se je staral in lica so mu bledela...

Tako postaran in bled se je odpravil na veliki petek naslednjega leta na polje. Malo žago, kateri je on rekel "štos", zakriviljen nož - v naši vasi mu je ime "kosir" - in škarje za obrezovanje drevja sem nosil jaz. Tudi rezal in žagal sem sam, oče je prvič v življenju stal pod drevesom in nadziral ter ukazoval. Bil sem na hruški, ko se je iz zvonika oglasil veliki ropotec in oznanjal smrt Gospodovo. Ura je bila tretja popoldne. Odkrila sva se in oče je začel moliti. Tri očenaše v čast Kristusovemu trpljenju, očenaš za to, očenaš za ono in končno očenaš za srečno našo zadnjo uro. Pri besedah "zadnjo uro" sem pogledal očeta. Zdel se mi je še bolj bled in shiran, kakor je bil v resnici. Nekaj čudnega me je presunilo tisti trenutek. Zdelo se mi je, da kladiva v zvoniku ne tolčejo po ropotcu, ampak po meni. Okrenil sem glavo, da oče ne bi zapazil mojih rosnih oči in odlomil sem suho vejo, da bi udušil drgetanje svojega glasu, ko sem odgovarjal "...daj nam danes".

Bil je to zadnji veliki petek mojega očeta, kajti še tisto poletje smo ga pokopali. Hkrati pa je bil moj prvi resnični veliki petek, saj do takrat še nisem občutil prave žalosti v svojem srcu.

+ + +

Vsak ima v življenju svoj veliki petek. Ne pozabimo tega, kadar smo srečni! Velikemu petku pa zmeraj sledi velika noč, kar naj nas tolaži v nesreči!

Naj bi vsak Slovenec, ves slovenski narod in vse človeštvo čimprej preživelo svoj veliki petek in dočakalo radost ter veselje velike nedelje! To bodi naše medsebojno voščilo na praznik Kristusovega vstajenja!

Janko Jankovič

Nekdo je ustanavljal novo vero. Trudil se je, pridigal, molil, trošil denar za propagando. A uspel ni. Vprašal je modrega moža, kaj naj napravi. "Daj se pribiti na križ in tretji dan vstani od mrtvih!" se je glasil odgovor.

April 1952.

Dobro jutro, oče Abraham!

P.Odilo OFM

Oh, kdo pa tako prijazno pozdravlja navsezgodaj? Naš komisar, pater Aleksander Urankar OFM, se bo na praznik sv. Marka evangelista (25.aprila) pognal v naročje Abrahamovo. Ker Abraham ne verjame, da bi bil p.Aleksander že petdesetletnik, se mu mora jubilent sam prikupiti in globoko prikloniti. Morda mu bo celo rekel: "Klanjam se, tovariš Abraham!"

Toda šalo na stran! Kdor začne enkrat jubileje obhajati, potem se jih ne iznebi: kar kopičijo se mu. P.Aleksander je začel pred dvema letoma s srebrno mašo, zdaj bo šlo kar naprej. Toda on bo obhajal še veliko jubilejev, ker je tako mladosten, zdrav in korajžen. Vsi smo prepričani in mu tudi želimo, da bi po dolgih letih pozdravil tudi: "Dober večer, oče Matuzalem!"

Da prezremo njegovo nežno mladost in njegova študijska leta, lahko jubilentovo duhovniško življenje označimo s tremi besedami: pastir, zidar, pisatelj.

Pastir. Kot novomašnik je prišel v to deželo in je torej vse njegovo duhovniško življenje bilo posvečeno ameriškim Slovencem. Svoj dušnopastirski krst je imel pri Sv. Štefanu v Chicagu. Pozneje je pospel duše v New Yorku, končno pa na fari sv. Jurija v So. Chicagu. Pridigal je kot zna samo on: skrbno pripravljeno, ljubeznivo podajano in v izklesanem slovenskem slogu, ki bi ga lahko imenovali svojstveni "Aleksandrov slog". Spovednica je bila njegov priljubljeni prostor in njegov užitek krepčati utrujene in dvigati onemogle. Njegova redna pot je bila od hiše do hiše, kjer je ležal bolnik. In prav zaradi tega p. Aleksandra ne morejo nikjer

pozabiti, kjer je deloval: zaradi ljubezni in skrbi do bolnikov. Naš Aleksander je imel povsod celo faro strnjeno za seboj zato, ker je tolik prijatelj otrok. Saj se večkrat skoraj ni smel prikazati na cesto, ker so začeli otroci od vseh strani kričati: "Father Alexander! Father Alexander!..." Cela gruča otrok je šla za njim in vsak je hotel biti čim bližje njemu. Tujci in drugoverci so postajali ter govorili: "Dober mora biti ta duhovnik, ko ga imajo otroci tako radi!" Držal se je načela: Primi otroka za roko in zagrabil boš mater za srce! Res je bil pravi pastir vseh, ki je vsem postal vse.

Zidar. Da stoji v Lemontu lep zidan samostan, je poleg zasluge prejšnjega komisarja p. Benedikta Hogeja največja zasluga našega jubilanta. P. Aleksander je delal s p. Benediktom z roko v roki, kakor pravimo. Od naselbine do daselbine je hodil in zbiral darove, ki so mu jih naklonila dobra srca. In kdo bi njemu ne dal, ko pride pred tebe s tako ljubeznivostjo in šegavostjo?! Tako smo v Lemontu lahko zidali samostan in cerkvico Marije Pomagaj. Torej je bil zidar!

Ko je bil p. Aleksander pred dobrima dvema letoma imenovan za predstojnika slovenskih frančiškanov v Ameriki, je bil ravno sredi zidanja kot župnik pri Sv. Juriju v So. Chicagu. Zidal je farno šolo. Nova služba ga je poklicala v Lemont, a še od tu se je moral voziti nadzorovat, kako raste stavba. Toda tudi v Lemontu ga je čakalo zidanje. Romarski dom je bil nedograjen in p. Aleksander ni pomišljal: kar pljunil je v roke, dobil je delavce in v nekaj mesecih je bila mogočna stavba toliko končana, da so jo v poletju 1950. romarji že lahko zasedli. Kakšen blagoslov za naša romanja pa je Baragov romarski dom na ameriških Brezjah, to lahko razume tisti, ki premisli, kaj bi sploh mogli v Lemontu brez njega? Saj niti pravih romanj ne bi mogli imeti, najmanj za oddaljene romarje. - Velika dobrot, za katero se imamo tudi zahvaliti p. Aleksandru, je tlakovana cesta na romarskih prostorih. Hoditi po grobem kamenju je bilo res nevzdržno, posebno za starejše.

V letu svojega zlatega življenjskega jubileja pa ima naš p. komisar dvojno v načrtu. Prva stvar je križev pot na romarskem prostoru, kar bo velika pridobitev za naše romarske pobožnosti. Druga pa je tale: Na kor naše ljubeznive cerkvice Marije Pomagaj bo dal postaviti orgle, katere smo vsa leta obstoja Lemonta tako silno pogrešali. Ko bodo milo zapele nove piščalke in se bodo glasovi orgel združili z mogočnim petjem pobožnih romarjev, takrat bo šel marsikateri vzdih proti nebu: Naj Bog ohranja p. Aleksandra in Marija! naj ga poplača za trud, ki ga ima za njegovo svetišče!

Pisatelj. Pisal pa je naš jubilar

vedno, prav od svoje mladosti. Že kot študent je pridno sukal pero. Saj tisti, ki hoče biti dober pisatelj, mora zgodaj začeti. Kdor bo začel pisati šele s petdesetim letom, bo njegov jezik okoren in neroden. Tudi tudi velja: Vaja prinese spretnost in dovršenost!

Že kot gimnazijec je bil p. Aleksander urednik dijaškega lista "Serafinska zarja". Kot bogoslovec pa je pisal v razne domače liste. Večina njegovih proizvodov so bile takrat pesmi. Ko je prišel v Ameriko, je imel tudi v tem oziru široko polje. Tedanji časopisi so kar kričali po sotrudnikih. Največ je delal, se razume, za našo Ave Marijo. Listu je bil več let tudi spraten urednik. Skoraj v vsaki številki zadnjih 27 let dobiš kak članek ali pesem izpod njegovega peresa. Nekaj koledarjev pa je skoraj sam napolnil. V Koledarju 1936. je izšla najboljša pesniška zbirka p. Aleksandra: Vršič slovenskega rožmarina. Komur je dal Bog talent, ga ne sme zakopati! Zato želimo in svetujemo p. Aleksandru, naj peresa ne pusti rjaveti, naj pridno piše in naj še mnogo ustvari njegova muza!

Da je p. Aleksander rojen meseca aprila, ki je pri nas zelo razvpit, to nima na jubilarntovo življenje in delo nobenega vpliva. Pač to, da je 25. april že blizu prvega maja, blizu duhtečega cvetja. In zato je p. komisar vaje in mu je kar prirojeno, da rad rožice sadi. Tako resnično v naravi, po gredicah lepega Lemonta, kakor po gredicah slovenskih src s svojo ozaljšano besedo; posebno razsipno pa po straneh papirja.

Naj naš jubilarnt še dolgo cvetje goji in razsipava na vse strani!

Resnica je trd kruh in vsakemu je težko ugrizniti vanj. Resnica je nevesta, ki se pred njo vsakdo sramuje. Resnica je knjiga, iz katere nihče rad ne bere. Resnica je potok, v katerem se nihče rad ne umije. Resnica je sulica, ki včasih zelo hudo rani. Resnica je jed, ki nikomur ne diši.

PRAZNIKI

V RUSIJI

Takole je znana pisateljica Katarina De Hueck opisala doživetje ruske velike noči v desetem poglavju knjige "My Russian Yesterdays". Prevod je p. Aleksandra.

dnuposta so tudi javne predstave in zabavne prireditve prenehale. Gledališča in kinematografi so zaprli vrata. Še celo trgovina je dobila povsem drugačno lice: vse prodajalne so

Večerna pobožnost je bila pri kraju. Ljudje so se počasi razhajali. Cerkev je bila spet temna, le večna lučka in svečke so medlele v somrak in bedele pred Bogom.

In jaz sem bedela z njimi. Kleče sem molila za svoje in domovino.

Zdelo se mi je, da so se stene razklenile v veliko prostorje: Rusija od včeraj je bila odprta pred menoj in bila je velika noč...

+ + +

Dan vstajenja Kristusovega v stari Rusiji je bil praznik vseh praznikov. Bolj smo ga slavili kot slavi Zapad svoj božični dan.

Rusom, ki so šli k spovedi in sv. obhajilu le štirikrat na leto, je bil čas posta zelo dragocen čas resnobe, pokore in resnično krščanske priprave na Vstajenje. Bil je čas odkritosrčnega sožalja s trpečim Kristom in pa doba zadoščevanja. Temu priča ruska knjiga in vsa njena literatura. Priča tudi k temu, da se je ruski narod pred vsemi drugimi narodi odlikoval v tem zadoščevanju za svoje grehe.

Zato je v teh resnih dneh božje tragike prenehalo burno življenje navzven: samo duhovnost je prišla do izraza. Vsi okraski, lepotiche in razkošnosti so se skrile.

V prvem, četrtem in svetem te-

polagale važnost na stvari, ki so bile v zvezi s pripravami na duhovne dogodke v cerkvi. Službe božje so bile v postu dolge in svečane. Uradi, domovi, tvrdke in tovarne, vse je prispevalo klepšemu razpoloženju v tem svetem času s tem, da so dovoljevali predčasen odpust delavcev, uradnikov in služinčadi, samo da so se lahko udeleževali cerkvenih pobožnosti tudi med tednom.

Post je bil zelo strog: vseh štirideset dni ni bilo dovoljeno meso. Ribno smo smeli jesti ob nedeljah in nekatere dni v tednu, a nikdar na sredo, petek in soboto. Tako so v postu, pokori in molitvi minevali dnevi ruskega posta tja do velikega tedna. Po vsej deželi je postajalo ozračje polno pričakovanja in napetosti, čim se je bolj in bolj približevala velika noč. Javno življenje je skoraj zastalo, vse misli so bile usmerjene v Gospoda, v Njegovo trpljenje in križanje.

Poleg teh duhovnih vaj so ljudje še vsako minuto uporabili za telesne priprave na veliki dan vstajenja. Niso bili zadovoljni, da so vse domove očistili že v času priprave na postno sveto obhajilo; še enkrat je bilo treba ribanja, krtačenja, pranja in čiščenja. Kajti za veliko noč je moralo biti vse čisto, praznično in svetlo

od hišnih oken, sten, vrat, poda... pa do človeških rok, obraza, vsega telesa in obleke. Je pač prihajal dan, ki je bil najčistejši med vsemi drugimi, najsvetlejši in najbolj upa poln.

Tudi kuhinja - se razume - je bila središče živahnega gibanja. O veliki noči mora biti vsaka hrana posebnost svoje vrste: pražiti, peči in kuhati je bilo treba dneve in dneve pred praznikom. Tako imenovani "kulič", posebno bogat kruh, je dal gospodinjam mnogo dela. Cele ure ga je bilo treba gnesti in mesti. Rada bi srečala tujca, ki bi mi mogel naštetati vse dišave in posebnosti, ki so morale v ta kolač. Naj je bila družina revna ali bogata, naj je imela služinčadi nič koliko, vsak član družine je imel delo pri tem veliko-nočnem kolaču. Mati je navadno nadzirala vse te opravke. Oče je

imel največji delež pri delu, sestra je tolkla orehe, brat je pripravljaval in pral rozine... Vsi so bili srečni in vznemirjeni od pričakovanja. Zardeli obraz jih je izdajal.

Posebnost zase je bila "paska" Izredna jed. Iz česa je bila pripravljena? Težko bom naštel vse stvari, ki so šle vanjo. Sir, sladkor, maslo, jajca... vse povprek zmešano in zgneteno. Vsaka roka družine je imela odmerjen čas v tej sladki brozgi, dokler ni imela videza bele stolčene smetane. Ta masa je šla potem v poseben pisker, kjer je bila pod težkim pritiskom. Po nekaj dnevih so jo rešili trdega oklopa in prišla je na dan kot trda jestvina, osem do deset palcev visoka. Na vsakem robu se je jasno videl križ s črkama I X (Jezus Kristus).

In pa veselje, ki smo ga imeli z barvanjem jajčk! Vsi otroci so morali pomagati, celo zadnji, najmlajši. Rumena, zelena, rdeča, zlata, srebrna... to so bile prve barve - znanilke pomladi, radosti velike noči in vstajenja. Zato smo jajčka imenovali "Aleluja" - svetopisemska beseda za domačo: Veselite se!

Toda kljub vsem jestvinam, ki so nam bile vedno pred očmi, pred noski in ustmi, se ni nikdar nihče pregrešil proti postu. Kakor se ti zdi nemožno, govorim resnico. Nikar ne misli, da skušnjav ni bilo! Samo bodi v ruski kuhinji, kadar pečejo "kulič", pa boš hitro čutil, kaj je skušnjava. Toda moč vere in šege je bila silnejša in vsaj v naši hiši nisem nikdar slišala, da bi kdo tej skušnjavi podlegel.

Veliki četrtek. Spomin nanj mi je tako dragocen. Na večer je šla vsa družina v cerkev. Vsak je nosil vitko svečko, ki jo je prižgal med "službo božjo štiridesetih evangeli-jev", tako imenovano zaradi glasnega branja življenja Gospodovega.

Nato je moral vsak prinesti to svečko gorečo domov, kar je bilo

Starodavni ruski križ

spričo vetra premnogokrat kajtežko. Svečko si potem postavil vkrog pred domačo ikono Matere božje. Tukaj so vse svečke gorele kot simbol družinskih duš, ki naj tudi vedno gore v slavo božjo in Marijino.

To družinsko procesijo iz cerkve domov, ki se je bala in borila za plamen svečke, je že marsikateri ruski pisatelj opisal in umetnik naslikal. Morda si že videl kdaj takole sliko: Mračne ceste se vijejo od cerkve, po njih pa gredo temne postave. Sključene so v skrbeh, kako ohraniti plamenečo svečko v dlaneh. Soj plamenčka je na obrazih, iz katerih odseva bojazen... Krasen motiv za umetnost, vreden najboljših talentov in mojstrskih rok! Zelo težko bi bilo slikati zlasti obraze, saj je v črtah čela in lic izraženih toliko tihih želja in čustev. Kajti le kako more človek naslikati Boga samega, ki se odraža v teh obrazih in odseva skrivnostno z njih?...

Veliki petek. Bog umira. Vse je izgledalo, kot bi umrla tudi Rusija. Trgovine so bile zaprte. Nikjer nobenega šuma in dirindaja. Pritajen molk je ležal nad vsem mestom. Še celo državne stavbe so bile okrašene z vijoličastimi zastavami, v znamenje sožalja.

Samo cerkve so bile nabito polne. Sredi vsake je stal črn katafalk s srebrno krsto, obdan z nešteti rožami, ki so jih darovali verniki. Množice so se mu bližale, vsak je poljubil križ in po drugi strani ladje odšel na svoje mesto, da še tam v spominu na veliko trpljenje Gospoda moli. V tej procesiji žalujočih in pobožnih vernikov si videl zastopnike vseh slojev. Princezinje, grofe, dvorjane, delavce, uradnike, vojske... Vsi so se združevali vsveti demokraciji krščanstva.

Velika sobota. Bila je dan posta, posta do polnoči. Polnočna ura je bila v Rusiji ura Vstajenja. Toda ta velikosobotni post ni bil več post

mrke pokore, v večji meri je bil post zadnjega pričakovanja. Zato smo ga imenovali veseli post. Vsi obrazi so žareli v sreči. Od desetih zvečer do polnoči pa se je vsa Rusija preoblačevala v svoje najlepše obleke in praznična odela. Posebno preprosti narod, zlasti kmetje, je pridal tej procesiji v cerkve praznični sijaj. Saj je bilo v njihovih nošah na stotine barv, ki so se zlivale v morje veličastva.

Polnočna maša se je pričela. Antifona hvalnic je bila pesem uvodnica. Potem je duhovnik v jasni in glasni intonaciji zapel veseli vzklík: Hristos voskrese! - Krist je vstal! In vsa občina, vsa cerkev je zagrnela ven sam odjek: Zares je vstal! Zatem je duhovnik poljubil diakona, diakon subdiakona in tako naprej do zadnjega v duhovniški vrsti.

Zapadni človek, ki bi bil navzoč pri naslednji ceremoniji, bi se mogoče čudoma obrnil in sapa bi mu zastala. V naslednjem trenutku se je namreč začela poljubovati vsa cerkev. Drug drugega, sosed soseda, vsevprek. Vsak poljub je bil spremljan z radostnim vzklíkom: "Krist je vstal, zares je vstal!..."

Dalje
na strani 120.

PRADEDJE. Vojvoda Devonshire je v Londonu priredil kosilo. Povabil je samo gospodo, od navadnih meščanov pa edino Amerikanca Mr. Smitha. Po kosilu se je hotel naduti lord pobahati pred nizkim gostom. Pokazal mu je angleški novec in zviška dejal: "Poglejte to kraljevo podobo! Takralj je podelil mojemu pradedu lordsko čast." - Amerikanec pa ga je sklenil ozdravil napuha. Tudi on je segel v žep in pokazal lordu ameriški novec. "Poglejte tega Indijanca! Ta pa je napravil mojega pradedu - za angela." Vsi so se začudili, Mr. Smith pa je med smehom pristavil: "Mojega pradedu je ubil Indijanec. Ker je lepo živel, mu je Indijanec pomagal v nebesa. To pa je več, kot samo povišanje v lorda."

Svetovnoznani ameriški škof Fulton Sheen govori pred televizijskim aparatom. Ta vsakotedenski program "Life is worth living" vzbuja veliko zanimanje tudi med nekatoličani.

Takle je propagandni plakat 35. mednarodnega evharističnega kongresa, ki bo letos v Barceloni (Španija).

CONGRESO EVCHARISTICO
27 MAYO 1955 INTERNACIONAL

Spodnji dve sliki predstavljata gobavce misijona v Vzhodni Afriki, ki so sprejeli iz Amerike velik zaboj daril.

Neka newyorška filmska družba izdelala film o Benediktu. predstavljajo vlogi sve

Te po K...
An ki te po

NC

Načrt za novo narodno svetišče sv. Jožefa, ki ga bodo zidali v Santa Cruz, Calif.

a newyor... filmska družba je
lala film v. Benediktu. Slika
stavlja ig v vlogi svetnika.

NC

Tega belgijskega misijonarja so komunisti po 44. letih neumornega dela izgnali iz Kitajske.

Ameriški misijonar v bolivijskih pragozdovih, ki na spodnji sliki s puško čaka na kačo, je teden dni po tem dogodku umrl. Drevo je padlo nanj in ga zmečkalo.

Nemški general zadnje svetovne vojne, Paul Theisen, je postal katoliški duhovnik. Božja milost res čudovito deluje.

NC

PO KRALJESTVU KRIŽA

Cerkev se v vseh misijonskih pokrajinah trudi za vzgojo domače duhovščine. Danes imamo že celo vrsto domačih škofov, kitajski škof Tomaž Tien je pred nekaj leti postal celo kardinal. Nedavno je dobila Afrika spet enega črnega škofa, Alojzija Bigirumwamija, duhovnika domačina iz Ruande (Centralna Afrika). Tako barva kože v Cerkvi ne igra nobene vloge. Vsi smo eno.

Kitajska je imela pred vdorom komunizma 2500 domačih duhovnikov, 4800 kitajskih sester in 663 svojih redovnih bratov. Koliko od teh bo dočakalo lepših časov, je težko vprašanje. Veliko so jih že pomorili, večina od tega števila pa od prestanih muk in gladu umira po ječah.

Avstralija praznuje drugo leto 150-letnico svobodnega obhajanja katoliške svete daritve. Dolgo časa se je angleška zagrizenost

upirala in katoliškim priseljencem ni pustila ničesar. Vsak prekršek so šteli kot zločin proti državi. Prvi je svobodno maševal leta 1803. Rev. James Dixon, irski duhovnik, ki so ga Angleži kot kaznjenca pregnali v Avstralijo.

Avstralski katoličani bodo važni jubilej zelo slovesno obhajali. Pokazati hočejo oblastem, ki katoliški veri tudi danes niso ravno preveč naklonjene, da jih je le veliko in ne morejo kar tako mimo njih.

Vchicaških časopisih si je zadnji mesec neka "napredna" gospa iskala novega moža. Pa nič je ni bilo sram povedati kar naravnost, da bo to že njen osemnajsti. Sedemnajstih se je že naveličala in zdaj išče novega na svoje limanice. Res me zanima, če bo kdo tako neumen, da bo nasedel. Saj mora vsakdo vedeti, da bo tudi osemnajstega lepega dne zamenjala kakor zimsko obleko s spomladansko...

Pri takihle novicah

AVE MARIA

se pa vsak pameten človek res prime za glavo in vzdihne: "Svet neumni, kam ploveš?..."

Po uradnih poročilih je v zadnjih štiridesetih letih nič manj kot ena osmina vseh Evropecev morala po sili političnih razmer zapustiti svoje domove in se podati na tuje. To so v glavnem begunci pred komunizmom in pa nacizmom. Zlasti je veliko število brezdomcev po zadnji vojni. Kaj takega Evropa pač še ne pomni menda od časa preseljevanja narodov.

Znana irska športnica je odšla za samostanske zidove. Svet spet debelo gleda, kako je to mogoče. A božja pota so čudna, Gospod kliče kogar sam hoče. Katheleen Cody je zamenjala atletske šole s samostanom. Na toliko mednarodnih tekmah je dobila celo vrsto nagrad in odlikovanj, zdaj pa je povedala novinarjem: "Največja nagrada zame je to, da me je Bog poklical. Ne bilo bi lepo, če bi Ga odbila!"

Lep zgled, kako mora biti dobremu katoličanu res božja volja več kot vse drugo.

Vnekem kitajskem mestu so komunisti zaprli celo družino misijonark. Vojaki so se jim smejali skozi zamreženo okno: "No, kje

je zdaj vaš Jezus?" Pa se je skromna krščanska žena spomnila, da bi le morda mogla do sester s svetim obhajilom. Oddaljeni misijonar ji je dal posvečeni Kruh v obliki drobnih kroglic. Z norčevanjem na ustih se je bližala ječi, drugače bi jo komunisti ne pustili blizu. Tam pa je sestram spustila skozi mrežo robček, v katerega je bil zavit zaklad: Kralj veličanstva pod skromno podobo belih kroglic. Nato se je zopet z norčevanjem do jetnic oddaljila.

Ko so se komunisti zopet norčevali iz ubogih sester, kje imajo zdaj Jezusa, so srečne klečale po kotih in vsaka zase je opravljala poobhajilno molitev. Jezus, iz katerega so se norčevali vojaki, je bil v njih srcih - za mrežo kitajske ječe...

Od leta 1945. pa do 1952. so Združene države ameriške izdale tujim deželam nič manj kot 35, 235, 594. 000 dolarjev. Če pomoč Evropi razdelimo po glavah, pride na vsakega prebivalca 115 dolarjev.

Zanimivi bi bili računici, kolikotega denarja je šlo res za preizkušano ljudstvo in koliko ga je ostalo po raznih več ali manj globokih žepih. Pa to so tajnosti, ki ne pridejo kar tako v javnost. Vsekakor bi morali gospodje v Washing-

tonu včasih malo bolj paziti, kam gre njihova pomoč narodom. Prepričati bi se morali, ali rastejo iz tega denarja za ljudstvo skladišča z živili in obleko, ali pa morda skladišča orožja, ki ga bodo nekoč uporabljali komunisti prav v borbi z - Ameriko... Nič ni nemogoče danes na svetu, vsaj to bi morala naučiti zadnja vojna vsakega, zlasti pa voditelje držav.

Takole je neki Italijan zgoljufal svetega Antona. Mož je bil reven kmet in imel je prašička, ki se je po navadi pasel po dvorišču za bajto. Nekoč pa je izginil. Kmet je vse pregledal - nič. Potem se je zetekel k sv. Antonu - nič. Obljubil mu je deset lir - nič. Obljubil mu je petdeset - nič...

"No, pa naj bo v imenu božjem! Če dobim prašička, ga prodam in izkupiček dam za Kruh sv. Antona!" je obljubil končno. Ni bilo pol ure in prašiček je že prikrulil iz bližnjega gozda. Ti šment ti!

Italijanček je takole izpolnil obljubo sv. Antonu. Zvezal je skupaj prašička in pa starega mačka, ki ni bil že za nobeno rabo. Oba je peljal na semenj in povedal kupcem: "Maček stane toliko in toliko (kolikor je bila takrat cena prašičem), prašiček pa pet lir, a kupiti moraš

oba skupaj!" Kmalu je prodal živali, nato pa v bližnji cerkvi odrajtal v puščico sv. Antona pet lir - ceno za prašička, kakor je obljudil. Potem je pomežiknil ljubeznivemu svetnikovemu kipu rekoč: "Zadnjič si ti mene potegnil, zdaj pa je bila vrsta na meni!..."

Ali so Združene države ameriške misijonska dežela? Pravno ne, toda številke nam dajo tole žalostno sliko:

Okrog 1000 okrajev še nima stalnega duhovnika.

Med 15.000.000 črncev je le 350.000 katoličanov.

Protestantov je pri nas 36.000.000, ki pripadajo 400 različnim sektam.

Nič manj kot 60 milijonov Amerikancev ne pripada nobeni veroizpovedi: torej moderni pogani.

102.000.000 Amerikancev je, ki niso katoliško krščeni.

Kaj boš rekel na te številke? Moli za svojo deželo in dajaj dober zgled svoji poganski okolici!

VITEZ NAŠE

Leo E.
Lovasik
* 1921.
† 1943.

LJUBE GOSPE

Prevedel p. Odilo OFM

Ko mi je zmanjkalo nabojev, sem dal znamenje pilotu. Takoj je postavil letalo na glavo, kar mi je dalo čudno tuj in prazen občutek. Ko sem se zavedel in pogledal okrog sebe, se mi je zdelo, da hiti zemlja navzgor proti meni. Nekajkrat se je letalo še nagnilo. Kakor bi se potapljal v nebo in zemljo in vse okoli mene. Pri vsej tej vožnji pa nisem popustil ročaja stronjice: iz strahu, da mi en sam njen udar ne razbije čeljusti ali izlije očesa. Ali pa, kar bi bilo še hujše: da bi mi padla iz letala. Trideset milj vožnje proti domu sem posvetil razgledu. Najraje bi ves dan ostal na prelepem nebu in opazoval krasote narave pod seboj in krog sebe.

“Na mirnem nebu čudovito je lepo...” sem se spomnil znane pesmi. Zdaj sem sam skusil to krasoto. “Visoka mavrica, kako je lepa...” Danes sem bil pri njej. “Veruj in zaupaj prihodnjemu dnevu! Do zvezd se boš dvignil, tam so čudovite stvari...” nadaljuje pesem. Veruj mi,

mama, zaupanje imam vanjo. Pripravljen sem potrditi njene besede, tudi s svojim življenjem. Ko sem plaval po sinjem nebu in se veličastno vozil po vsemirju, se mi je zdelo, da neustrašeno preiskujem o vsem in o vsakem, da odkrivam vse zarote in nevarnosti proti temu, kar Amerikanci ljubimo in spoštujemo. Popolnoma sem prepričan: svobodno življenje in sreča so stvari, ki jih tako ljubimo. Za njih obrambo moram biti jaz in vsak drug pripravljen dati svojo kri. Tako je in tako naj bo v Ameriki vselej! (Harlingen, dne 4. januarja 1943.)

NA PRAVI POTI

Mama, upam, da si iz zadnjega pisma dobila vsaj približne pojme o delu, ki ga opravljam. Veš tudi, kako o vsem tem mislimo ljudje kot sem jaz. Zagotavljam Te, da sem govoril v imenu slehernega člana naše harlingške “Army Gunnery School”. Največ zavisi od prihodnjega tedna, ko bomo ali izdelali tečaj, ali pa pocepali pri izpitih. Zelo bi Ti bil hvaležen, ljuba mati, ako bi se me te dni še posebno spominjala v svojih molitvah, da bi dobro končal tečaj. Upam, da Te moja pisma ne plaše. Zdi se mi, da sem samo takrat varen, kadar sem visoko gori v zraku. Bog je vedno z menoj in kadar sem v zračnih višavah, imam

vselej občutek, da sem bliže Njemu.

Še dve vožnji v velikem bombniku in končal bom svojo šolo v Harlingenu. Čutim se dozorel vojak, saj sem šel polagoma skoraj skozi vse stopnje vojaškega vežbanja. Nikoli v življenju nisem niti sanjal, da bo kdaj moje glavno delo v zraku. Prav za prav nisem bil nikoli kaj posebno navdušen za vožnjo po zraku. Zdaj pa mislim otem popolnoma drugače. Vedno se resnično vesel dvigam v nebo. Tako je moja bodočnost določena. Vselej bom z veseljem stremel za novim ciljem, ki se mi bo nudil. Prepričan sem, da je Bog v svoji neizmerni modrosti odbral zame najboljšo pot.

Kmalu Ti bom zopet pisal, draga mama. Obvestil Te bom, kaj mi bo naklonila bodočnost. Do takrat pa le nadaljaj s svojimi molitvami zame! Prosi Gospoda in Njegovo ljubo Mater, naj me vodita po pravi poti! Naj Vas vse Bog ohranja verne, srečne in zdrave! Moje misli so vedno z Vami, posebno pa takrat, kadar sem po utrudljivem delu svojih vojaških voženj - pri molitvi na kolenih. Bog Vam nakloni svoj mir in zmago naši Ameriki! (Harlingen, 8. jan. 1943.)

V ZRAKU JE VARNO

Mama, prav prijetno se je voziti skozi volnate oblake in občudovati njih lepoto. Država Texas je znana po svojem krasnem nebu. Vselej že komaj čakam, da se dvignem v višave, kjer se nebesna modrina sreča z vrhovi gora. Tam gori je tako varno in udobno kot v desetem nadstropju vele mestnega hotela. Ljudje, ki niso še nikdar letali, mislijo, kako silno nevarno je to in da je človek vsak trenutek izpostavljen letalski nesreči. Le pojdi od tal, pa boš videl, da je to mnenje zmotno. Ko si enkrat v letalu, se ti zdi ravno tako kot če bi sedel v avtomobilu. Le tu v zraku je užitek vse lepši.

Zato pa, mati, odbijaj od sebe

vsak strah zame! Res je sicer, da se včasih pripeti nesreča. Toda ali ni tudi na zemlji vsepolno nesreč?

Prilagam Ti ljubko podobico sv. Male Cvetke z molitvijo za vojake naše domovine. Mislim, da Ti bo všeč, saj vem, kako goreče ljubiš sveto Tereziko. Izročam Te v ljubeče božje varstvo! (Harlingen dne 11. januarja 1943.)

NAREDNIK

Ravnokar sem se vrnil od graduacije. Na prsih se mi je svetil znak povišanja - "Silver Wings", Srebrna krila. Postal sem štabni narednik. Pravico imam nositi znak svojega čina: krila in štiri črte. Ne morem si predstavljati večje časti zame, mladega fanta, kakor povišanje v narednika največje zračne sile sveta. To je sad vseh onih utrudljivih ur, ki sem jih prebil v potu, naporu in učenju.

Mama, moli zame, da mi to povišanje prinese srečo in me privede bliže domu! Prosi Boga, da bi bilo moje zadržanje vselej tako, da se skazem vreden časti odlikovanja, ki mi je bilo podeljeno. Bogu sem hvaležen za vse to. Naj Vas On blagoslavlja zdaj in vselej! (Harlingen dne 12. januarja 1943.)

"Pozdrav naši ljubljeni zastavi," je za to svojo fotografijo napisal Leon. Poslal jo je svoji materi iz Harlingena, Texas.

STORI VSE NAJBOLJŠE!

Danes zjutraj sem dospel v Salt Lake City, Utah. Mama, brez pomena je premišljevali in ugibati ukrepe vojaškega poveljstva in iskati vzroke, zakaj se zgodi to, zakaj ono. Ni me vzelo dolgo, da sem prišel do tega prepričanja. Danes sem tu, jutri tam. Kamor me pošljejo, tam bom zadovoljen in skušal bom storiti vse kar in kakor najbolje morem. In če res skušam napraviti vse najboljše, se gotovo približujem uspehu. Doslej me je povsod spremljala sreča in prejel sem od Boga mnogo dobrot. Za vse sem mu zelo hvaležen. Vse, kar se dogaja z menoj, hoče Bog, ki vedno razkošno uslišuje Tvoje prošnje, mama. Tudi svojim prijateljem sem velik dolžnik za vse njih molitve.

POGOVOR Z BOGOM

Sinoči sem opravil sveto spoved. Ko sem stopil v cerkev, so pele orgle mehke melodije, ki so se spajale s toplim ozračjem svetega kraja. Ves čas mojega obiska je trajala lepa glasba. Veliki oltar je bil prekrasno ozaljšan in praznično razsvetljen. Poiskal sem si miren prostor v svetišču božjem, kjer sem se lahko zaupno pogovoril s svojim Bogom in Zveličarjem. Povedal sem mu vse svoje težave. Ko sem prisluškoval sladkim glasovom piščali, je moj razum potoval po spominih. Resno sem se zavedel preobilnih milosti, ki mi jih je naklanjal Bog

skozi vso mladost in še posebno v teh mesecih vojaškega življenja. Vidim, kako čudovito me

Bog vodi in varuje. Dal mi je toliko lepih priložnosti, za katere mu moram biti iz srca hvaležen. Naj Vas varuje presveto Srce in Marija naj Vam pomaga kot vselej! (Salt Lake City, Utah, dne 16. januarja 1943.)

OD MOLITVE JE OD VISNO

Mama, danes popoldne so nas klicali v pisarno. Vsak izmed nas je bil dodeljen bombarderski edinici. Tudi moje ime so poklicali; določili so me 61. skvadru. Moj naslov za prihodnja dva meseca se bo glasil: Davis-Monthan Field, Tucson, Arizona.

Skoraj ves dan sem delal pri radiu, v glavnem sem prepisoval vojaški radijski zakonik. Skoraj devet ur sem študiral, vmes pa smo si vedrili duha s prostimi vajami in drugimi raznolikostmi. Sem prvi radijski operator in imam svojega pomočnika. Uporabiti moram vse, kar sem se do zdaj učil. Prepričan sem, da bom z božjo pomočjo lahko zadostno koristil ljubljeni domovini kot radijski izvedenec. Moj pogum zlasti podpira misel, da je vse odvisno od moje in Vaše molitve. (Tucson, Arizona, dne 11. februarja 1943.)

LUNIN SIJ IN OROŽJE

Danes popoldne sem se dvignil v štirimotornem bombniku. Opravljal sem službo pomožnega radio-operaterja, radijski inštruktor pa mi je med poletom razkazoval, kako je treba s pripravami ravnati. Bil sem na listi tudi za večerni polet (ob 8.20 uri), toda letalo do tega časa ni bilo pripravljeno in polet je bil prestavljen. Tako sem dobil vsaj nekaj uric spanja. Polet traja navadno okrog štiri ure in bi bili v

MOLITVENI NAMEN ZA APRIL

Za svetost duhovnikov

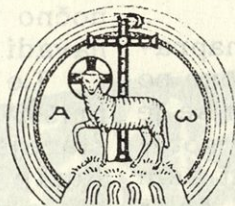

zraku do polnoči. Določili pa so me za polet od osmi uri zjutraj prihodnjega dne. Veš, mama, včasih smo zaposleni po dvajset ur dnevno: delamo in letamo.

Nocoj sem se moral pred poletom zopet javiti pri svojem letalu. Ravno sem lezel vanj skozi odprtino za odlaganje bomb, ko se jedotaknila srebrna svetloba mojih oči. Ko sem se ozrl po njej, sem opazil, da

prihaja skozi steklo strelne kabine. Med dvema strojnicama je polna luna sipala do mene blede svetlobo. Pogled na luno, ki je našla vstop v letalo, je bil naravnost očarujoč. Toda njen sij se je odbijal od železa strojnih pušk in mi ni prizanesel z mrzlim občutkom, ki je ta krasni prizor spremenil v moro vojne grozote. (Tucson, 12. februarja 1943.)

Dalje prihodnjič

Velikonočni spomini

Tretje desetletje že teče, kar sem v tujini. Mnogo velikih noči je šlo mimo, veselih in manj veselih. Med njimi je ena, ki je ne morem pozabiti in jo štejem med najlepše. Takole je bilo:

Slovenska rudarska družina me je naprosila, da bi jo obiskal za veliko noč. Živel so oddaljeni od slovenskih kolonij, sami med tujci. Želeli so veliki praznik obhajati krščansko, kakor so bili vajeni doma.

Pisal sem jim, da pridem na veliko nedeljo popoldne. Prej mi ni bilo mogoče vsled opravil po raznih slovenskih naseljih.

Prišel sem šele proti šesti uri zvečer. Vsa družina me je radostno pričakovala: oče, mati in otroci. Miza je bila bogato obložena z dobrotami velikonočnih jedil. Vse je bilo praznično, vse pripravljeno, a nihče se še ni dotaknil ne mesa, ne kolačev, ne pirhov. S kratkimi besedami mi je razložil oče, da danes niso še ničesar jedli. V dušo naj pride najprej praznično veselje, potem šele dobrote za telo!

Šli smo v cerkev. Pokleknil je oče k spovednici, za njim mati, nato otroci... Sami smo bili v božjem hramu, ko sem vzel iz tabernaklja ciborij in dvignil nad njim sveto hostijo z besedami: "Glejte,

Jagnje božje..."

Kristus je vstal in se prikazal tej srečni slovenski družini. Z Njim so vstale duše, vse napolnjene z božjim veseljem.

Ob sedmih zvečer smo posedli okrog mize. Zdelo se mi je, da sem v Emavsu, kjer se je vstali Kristus pri lomljenju kruha razodel svojima učencema. - - -

Ta velika noč mi prihaja v spomin, ko vsem bratom izseljencem želim vesele velikonočne praznike. Velika noč je najstarejši, največji praznik. Je praznik zmage Kristusove nad grehom, nad hudobijo, nad grenkobo smrti. Je dopolnitev našega veselja. Resnično dan veselja za vse, ki so ohranili sveto vero v Kristusa.

Današnja odtujenost od Boga in Njegovе Cerkve, brez molitve, brez nedeljske svete maše, brez zakramentov... je velika nesreča za izseljence. To je smrt pravega velikonočnega veselja, je izguba upanja na srečno vstajenje. Na klic brezbožnega sveta: "Proč z Njim!" bomo zato odgovorili v živi veri: "Kristus je vstal, Kristus živi, Kristus zmaguje!"

Velika noč naj utrdi našo vero, prinese naj obilen blagoslov in pravo veselje vsem izseljencem!

Msgr. V. Župančič, Francija

PRAZNIKI V RUSIJI (s str. 111)

Da se slovesnost trenutka še podvoji, so se v istem hipu oglasili tudi zvonovi. Zvonili so tako dolgo, da se je slovesnost poljuba miru končala. Kot bi hoteli tudi zvonovi na ves glas zabučati v svet: "Ljudje, ljubite se med seboj! Gospod je premagal smrt in sovraštvo, ljubezen naj zmaga po svetu in doživinovo vstajenje!..."

Nepozaben je vtis, ki ga napravijo ti stari zvonovi, ko zadone po vsej Moskvi. Neki zgodovinar se je bahal pred leti, da te zvonove gotovo slišijo preko morja. Večkrat sem se sama čudoma spraševala, če to drži. Vedela pa sem, da odmevajo v milijonih ruskih src, pa naj bo to srce kjerkoli. O veliki noči pride ta odmev, se tiho prikrade v srce, potem pa zapoje veselo alelujo: pesem vstajenja, upanja in novega življenja vsem ruskim beguncem in brezdomcem.

Ko je bila velikonočna slovesnost v cerkvi končana, je bila v našem srcu edina briga ta, da smo dali blagoslovit velikonočne jedi: pogače, meso, kulič in pasko. Duhovnik je posebej vsakemu blagoslovil, kar je videl v koških in jerbaščkih.

Domov smo hiteli po razsvetljenih cestah. Vse mesto je bilo v ognju. Zlasti pa v duhovnem ognju veselja, petja, molitve in voščil. Srečno veliko noč smo želeli vsem in vsakemu. Da so nam želodčki že tudi komaj čakali na velikonočno pojedino po tako dolgem postu, se razume.

Doma je bilo že vse pripravljeno.

Hiša je bila čista in vsa v cvetju, dolga miza nas je čakala. V sredini je stal velikonočni kulič z dvema paskama ob strani. Krog in krog po mizi so bile razložene druge dobrote: puran, piščeta, prekajena svinjina, vino, sadje, bonboni... Dosti hrane za tridnevno slavlje in tridnevni počitek.

Tudi osebni darovi so bili na mizi. Zakaj v Rusiji je bilo velikonočno obdarovanje prijateljev bolj v navadi kot pa za božič.

Le povečalo je slavlje, da so prišli sosedni fantje, da dobe od starejše sestrice "poljub miru". V Rusiji tega nisi smel nikomur odreči za veliko noč. Velika noč je doba mladosti in pomladi, zato se je mnogokje pričela prva ljubezen ravno za veliko noč.

Zatem je oče ali gospodar hiše zaznamoval s križem kulič in ga razrezal. Ta kulič je bil simbol Kruha življenja - Kristusa. K vsakemu njegovemu kosu je pridal košček paske, ki je predstavljala Jagnje božje, peljano v smrt. Tako stabila oba testamenta, novi in stari, združena venem svečanem pravilu. Blagoslovljeni pirhi pa so predstavljali neskončnost večnega življenja. Te je prinesla mati in jih z globokim priklonom ponudila gostom, če je bil kateri navzoč. Tako so Rusi prenehali dolgo trajni post z mislijo na večnega Darovalca - Boga, ki vse daje in vse ohranja, kakor je nekoč vse ustvaril.

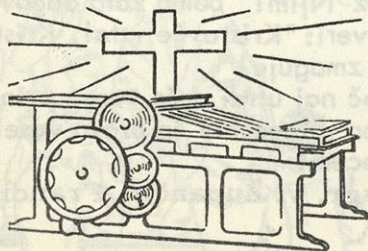
Da, velika noč je bil dan dnevov, praznik vseh praznikov...

+ + +

Nekdo me je potrepljal po rami in mi dejal, da je čas odhoda iz cerkve.

MISIJONSKI MESEČNI NAMEN

Za katoliški tisk v misijonih

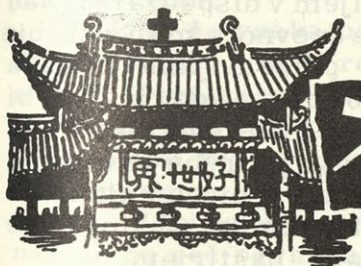
Cerkovnik je bil, ki bi rad zaprl božji hram.

Streznila sem se. V cerkvi sem premišljevala o lepih dneh, ki sem jih preživela pred mnogimi leti tam v ruski domovini.

Pogledala sem okrog sebe in videla, da so svečke že ugasnile. Samo večna luč je še trepetala: rdeče, rde-

če, živo kot kri, ki se v temo razliva.

Vstala sem in se odpravila domov. A le del mene same je prišel na dom, pretežni del pa je še vedno klečal v cerkvi. Prisluškoval je velikonočnim zvonovom: štiridesetkrat štiridesetim po številu. In tedaj sem vedela, da te ruske zvonove resnično lahko čuješ tudi preko morja.

POTKRIZA

P. Bazilij OFM

 e kaj mislite na našega kitajskega misijonarja p. Rudolfa Pifka OFM, ki je pred letom in pol v Ave Mariji tako lepo opisal svojo pot v misijone? Pa komaj je prišel v novo domovino in se nekoliko znašel, že je ves misijon preplavila rdeča povodenj in grozila uničiti že takoj prve uspehe našega apostola.

Če se spominjate, je odšel p. Rudolf v pokrajino Hunan, ki jo imenujejo po središčni legi "srce Kitajske". Priključil se je prefekturi Yungchow, ki je v oskrbi tirolskih frančiškanov in jo je leta 1925. ustanovil slovenski misijonar p. Veselko Kovač OFM. Okrog deset misijonarjev se trudi na ogromnem ozemlju, ki je skoraj za dve Sloveniji, ima 3.500.000 prebivalcev in med njimi komaj 4.000 kristjanov. Ali si morete predstavljati, kaj to pomeni? Tu bi bilo za slovenske frančiškanske misijonarje lepo polje dela in ko bi ne bilo vojne, bi danes lahko že šest naših patrov delovalo v samostojnem slovenskem misijonu Taochow (južni del prefekture).

Sprva se je p. Rudolf pogosto oglašal. Po rdeči okupaciji pa so postala njegova pisma redka. Tudi morajo ubrati drugo pot: najprej morajo v Hongkong, če hočejo priti v širni svet in povedati kaj novega o življenju pod komunisti. Ko cele mesece nismo dobili od njega nobenega glasu, smo se že bali, da je postal mučenec. A komunisti so spremenili svojo taktiko. Na severu so morili na debelo, a dali s tem sebi kaj slabo spričevalo. Zato zdaj raje prirejajo javne procese proti misijonarjem, jim "dokažejo" vse mogoče zločine in "postavno" kaznujejo ali izženo. Javno delovanje jim tudi čisto "postavno" onemogočijo. S kitajskimi duhovniki domačini so seveda dosti strožji, ker zanje ne odgovarjajo drugim državam.

V prefekturi Yungchow se je začelo z delno zasedbo kiyangške postaje, nadaljevalo pa z odlokom, da misijonarji glavne postaje Lingling ne smejo zapustiti mesta. Tudi naš misijonar je bil med njimi, a končno se mu je le posrečilo protinazaj na postajo Lengshuitan. Toda delovati ni mogel več, ker so s posebnim odlokom prepovedali misijonarjem

obiskovati kristjane, kristjanom pa je bilo pod strogo kaznijo zabranjeno hoditi k misijonarju in v cerkev. Zato je p. Rudolf začel delovati kot ranocelnik : pomagal je bolnikom, pri tem pa zacelil tudi marsikatero rano na duši. Sam je začel saditi razne zdravilne rože, vrtnariti in celo čebelariti, da mu ne bi mogel kdo očitati brezdolja. Poleg tega je s tem vsaj delno zaslužil zase in somisijonarje, kajti darovi od zunaj so prenehali.

Sprva so jim pustili vsaj bolnišnico v Kiyangu in šolo v Linglingu. Končno so iz bolnišnice odpoklicali zdravnika v mestno bolnišnico. S tem je morala ustanova sama prenehati, ker po postavi mora imeti zdravnika. Čim pa je vzela oblast poslopje, se je vrnil doktor - popoln komunist. Misijonska bolnišnica je postala državna, sestre pa so v nadomestek odprle majhen dispenzar.

Na glavni postaji Lingling pa so bili lani tudi izpuščeni vsi peklenščki. Misijonska višja šola je dobila same rdeče učitelje. Sestre niso imele nobene besede več. Otroci so bili v nekaj tednih tako zastrupljeni, da so se jih bali celo starši. Čim so se sestre prikazale, je nanje letelo kamenje. Načrtno so uničevali vso misijonsko posest. Celozelenjavo so jim pulili iz vrta, kajti "v novi državi ne sme rasti nič iz tujega semena". Sestre niti vode niso smele več zajemati iz svojega vodnjaka: morale so ponjo k reki. Nahujskani otroci so dobili za šolsko nalogo, naj napišejo obtožbo proti sestram in patrom. Kaj vse so jih dolžili! Celozmrtve sirote, ki so preminule v teku let v sirotišnici, so prišle prav: "sestre so jih umorile in spile kri..."

Nad otroki sirotišnice pa so se komunisti zmotili. Niti s pretepanjem jih niso mogli pripraviti, da bi rekli eno samo slabo besedo o svojih dobrotnikih.

V vseh teh mesecih se p. Rudolf

ni oglasil. Pred kratkim pa smo le dobili pismo, ki ga je pisal dne 25. novembra lanskega leta. Podrobnosti ne upa načeti (gornje poročilo smo vzeli iz raznih pisem somisijonarjev), so pa tudi njegove vrstice kar zanimive. Tole nam sporoča:

"Bil sem odpoklican na osrednjo postajo. Pa se iz postaje še v mesto ne moremo kretati. A moj delokrog je zato doma, dasi težaven. Postal sem zdravnik in lekarnar, za misijonsko družinico pa še kuhar. Ves dopoldan prebijem v dispenzarju. Nad stobolnikov je dnevno v moji oskrbi, popoldne pa pripravljam domača zdravila. Ko bi bil tu kdo od Vas, bi me ne spoznal več. Le smejte se mi! A v našem rajju je treba povečanja proizvodnje. Brez proizvodnje nima nihče možnosti obstoja. Obstoj pa je nujen zlasti nam, pastirjem.

Saj gotovo slišite o podvigih za zastorom rdečega raja. Popoln preobrat v gospodarskem in industrijskem pogledu. Rdeči so izvedli to, kar Kitajci ne bi nikoli. A duše ni v vsem tem in to je tisto, kar ljudstvo pogreša. In vsi ti listi kitajske zgodovine so pisani s krvjo. Doživljamo Pavlove dni. Pavlova doživetja so tudi naša. Na dnevnem redu je enajsto poglavje (2 Kor, 23-33) Korinčanom. A neizpodbitna je resnica, da se še nikoli ni na Kitajskem tako razširjalo božja resnica kot danes. Nikoli ni bila Kitajska tako pripravna za sprejem veselega oznanila. Hoteli so nas ohromiti, pa smo postali orodje novega življenja Cerkve. Le delavcev manjka...

Saj bi rad pisal več, pa ni možnosti. Vsako pisemce bi bilo le v breme našemu položaju. A nismo ločeni od Vas: družni nas vez katoliške vzajemnosti in frančiškanska dejavnost nas združuje tudi v teh hudih dneh. Prisrčno pozdravljam vse, zlasti pa tiste, ki se zavedajo misijonske dolžnosti naših dni.

Konec na zadnji strani

Še nekaj dni in pri nas bo velika noč. Tudi v Lemontu jo bomo lepo obhajali. V velikem tednu bomo imeli v naši cerkvi vse obrede, h katerim vabimo tudi naše bližnje prijatelje. Tudi lani je bilo te dni na našem gričku kar precej obiskovalcev.

Pa zdaj že vsaka nedelja privabi k nam romarje. Pomlad se bliža in kmalu bo krog nas vse zeleno in v cvetju. Srečno smo preživeli zimo. Vsaj upamo, da nas ne bo več ogrnil bel plašč.

*

Zdaj pred prazniki je zopet precej spovedovanja po raznih farah. Tudi za postne govore so nas prosile sosednje župnije. P. komisar jih je sprejel pri Sv. Patriku v Lemontu in pa v cerkvi sv. Jakoba (Sag). Vodil je tudi duhovno obnovo Društva Najsv. Imena v Argu, Ill. Za postne govore v lemontski cerkvi sv. Alfonza pa so se vrstili razni naši patri.

*

P. Alfonz je bil v postu v Willardu, Wis. Nadomeščal je župnika tamkajšnje slovenske fare. Kakor izgleda, jo kar rad mahne med rojake Willardčane.

*

P. Odilo se je res vrnil iz Gilberta, a nas

Kmalu bo stal na našem oltarju kip vstalega Zveličarja...

je kaj kmalu spet zapustil. Odšel je na misijon v Barberton, Ohio. Nato bo v Milwaukeeju, Wis., za veliki teden pa v Torontu, Kanada. Želimo mu obilo uspeha!

*

P. Kazimir se je dne 17. marca vrnil iz bolniškega dopusta v Clevelandu. Saj smo poročali, da je prebolel hudo pljučnico. Potem se je moral še enkrat zateči v bolnišnico. No, zdaj pa je zopet med nami in smo se zanj za-

L O D M E V I M O N T S K I I

stonj bali. P. Kazimir, le korajžno zlati maši naproti! To bo lep dan za Vas in nas!

*

Kar dva od velikonočnih prispevkov te številke našega lista sta prišla iz Francije. Rt. Rev. Msgr. Valentin Župančič je tamkajšnji izseljenski duhovnik, gospod Janko Jankovič pa izseljenski učitelj.

To sodelovanje nam priča, da ameriško AVE MARIJO radi prebirajo tudi rojaki po drugih de-

tudi rojaki podrugih deželah. Veseli nas to njeno poslanstvo in želimo, da bi obiskala res čim več slovenskih domov tudi izven USA.

*

Naročniki Ave Marije v Združenih državah ste dobili pismo p. komisarja s prošnjo za dar za orgle naše romarske cerkvice. Orgle bodo dar naročnikov Ave Marije našemu ustanovitelju lista, zlatomašniku p. Kazimirju. Lepa zamisel, katero veselo

pozdravljajo prav vsi prijatelji in pa ljubitelji ameriških Brezij. Kar smo doslej dobili odgovorov in darov, nam živo priča o dobri volji in vnemi naših dobrotnikov. Vsem, ki so se že odzvali, iskren Bog plačaj!

Na definitorialni seji je postal p. vikar Rafael upravnik Romarskega doma. V pomoč so mu posebej postavljeni p. Pij (ima skrb za poslopje in prostor okrog doma), p. Gracijan (skrbel bo za rezerviranje sobic) in p. Odilo (skrb za goste). Seveda bodo pomagali tudi drugi, ker je dela ob romarskih dnevih na našem gričku prav za vse dovolj. Romarjem pa tudi radi čim lepše postrežemo.

+ + +

K SLIKI: "Glejte, človek!" Ta kip trpečega Kristusa so slovenski svetoletni romarji iz Trsta poklonili sv. očetu kot simbol našega trpečega naroda. Je delo slovenskega akademskega kiparja Franceta Goršeta, ki je šele nedavno prišel med nas in se naselil v ameriški Ljubljani - Clevelandu. Priznanemu slovenskemu umetniku želimo tudi v novi domovini mnogo lepih uspehov! G. Gorše nas je takoj po prihodu v USA razveselil s sledečim pismom:

Cenjeno uredništvo!

Podpisani Vas vljudno prosim, da me vpišete za stalnega naročnika Vaše revije "AVE MARIJA".

Že dolgo sem želel biti njen naročnik. Ta želja se mi je vzbudila že v Trstu v času mojega šestletnega bivanja. Tam sem pri svojih prijateljih z zanimanjem prebiral njeno zajemljivo in vzpodbudno vsebino. Takoj po prihodu v Ameriko mi je prišla v roke marčeva številka in me je njena nova estetska in duhovita oprema prav veselo presenetila.

Sprejmite moje vdane pozdrave!

Franc Gorše

KRAMIJANJE NA ZAPEČKU

WILLARD, Wis. - Pošilja Mrs. L. Perušek: Javno se iz srca zahvaljujem Mariji Pomagaj, ker se je povsem posrečila moja težka operacija. Prepričana sem, da se imam zahvaliti Materi božji, h kateri sem se zatekla po pomoč. O Marija, ne zapusti me še naprej!

SUECA, Španija - Piše Rev. France Malovrh: Prav iskreno se Vam zahvaljujem za poslani Koledar in revijo "Ave Maria". Oboje sem v redu prejel in z velikim veseljem prečital. Dober mesec sta potrebovala, sa sta preplavala široko lužo. Pa sta jo le, čeprav je bil ovitek že kar precej "razkuštran". K lepemu Koledarju in res skrbno urejevanemu listu Vam iskreno čestitam. Ker sem že precej časa sam v valencijski nadškofiji, mi tako prav pride naše domače branje. Bog Vam povrni!

V naši pokrajini Valenciji imamo že skoro pomlad (Pismo je pisano v februarju. - Op. ur.). Prav v teh dneh obirajo pomaranče, mi pa kajpak tudi kakšno olupimo. Zime tu skoraj ne poznajo. Letos smo imeli enkrat malo bolj mraz. Joj, kako je Špance zeblo! Hodili so me spraševati, če je tudi v moji domovini kdaj tako hudo. Ko sem jim pravil, da pri nas zapade snega do kolena in še čez, da jezera tako zamrznejo, da vozijo s konji čez, tedaj jih je šele začelo zebsti... "Jej-

hata," je kašljala stara Dolores, ki po mestu prodaja polže, "mi bi vsi pomrli od mraza, če bi tudi pri nas tako pritisnilo!"

Poleti je pa kajpada druga muzika! Takrat se pa meni smejejo, ko debelo in zaskrbljeno gledam, kdaj mi bo duša ušla od silne vročine. Verjemite mi, človek se zvečer skoraj skuhan spravi spat, zjutraj se pa skuhan zbudi. Za takrat Vas pa prav iskreno povabim na bikoborbe. Ta čas je najprimernejši zanje, ker pravijo Španci, da so takrat biki najbolj divji. Je prav zanimivo, verjemite mi. Ni treba imeti prav nič strahu! Se bomo pa pomaknili na višje sedeže, kjer je bolj varno in tudi - ceneje.

Prav lep pozdrav vsem naročnikom in zapečkarjem, predvsem pa p. uredniku. In seveda p. Odilu, če se še kaj spominja nekdanjega kaplana v Škocijanu pri Turjaku!

CHISHOLM, Minn. - Piše Mary Knaus: Častiti oo. frančiškani! Naj se enkrat oglasim v Zapečku! Povedala bi rada Vam in vsem bralcem ljube Ave Marije, da lanskega romana v Lemont ne morem in ne morem pozabiti. Vedno mislim samo to, kdaj bom šla spet lahko k Mariji Pomagaj. Ko bi mogla delj časa ostati tam pri Vas. A bus nič ne čaka, čas gre pa tako zelo hitro...

Pa nikar ne mislite, da samo jaz

tako mislim o ameriških Brezjah! O, prav vse romarice in romarji so tega mnenja. Lemont je košček domovine in vsakemu priraste na srce, če ga le enkrat obiše. Še enkrat se vsem lemontskim frančiškanom lepo zahvaljujem za prijaznost in pa domačnost, kakršne ne vidimo povsod.

Imam pa na lansko leto tudi žalostne spomine. Umrli sta pri nas dve dobri prijateljici in naročnici Ave Marije: Mrs. Mary Gande je bila delj časa bolna, pa tako vdana v božjo voljo. Vedno je imela rožni venec in pa molitveno knjižico v rokah. Druga pa je Mrs. Rozalija Feršt, ki je bila tudi vedno vzorna katoliška žena. Rada je molila, zato pa je tudi lepo umrla. Zjutraj je sprejela zakramente za umirajoče, nato pa mirno ležala in kakor brez bolečin čakala smrti. Dve uri smo molili pri njej.

Bog naj povrne obema ženama za njih dobra dela! Pa še nam naj da enkrat tako lepo smrt!

TORONTO, Kanada - Piše Franc Petrič: Iskreno se Vam zahvaljujem za redno pošiljanje priljubljenega lista Ave Maria. Z ženko bova ostala stalna naročnika, ker list oba zelorda prebirava. Sva se šele nedavno poročila in sva zelo srečna. V Lemontu pri Mariji mnogo molite, zato se Vam tudi midva priporoča v molitev. List Ave Maria pa vedno že komaj čakava, da pride naokoli.

VELIKOVEC, Koroška - Sr. M. Gabrielja nam je poslala sledeče v objavo: Predstojništvo slov. šolskih sester v

Št. Rupertu pri Velikovcu na Koroškem se lepo zahvaljuje vsem dobrotnikom za pomoč naši gospodinjski šoli, katero smo po Ave Mariji prosile lani. Hvaležne smo vsem za veliko razumevanje težkega položaja, do katerega so nas privedle izredne razmere zadnjih let.

Naši dobrotniki so sledeči: Neimenovani \$ 80, neimenovani (po A. Grdinu) \$ 50; po \$ 25 Matija Flajnik in pa Mrs. Rose Lamšek (Renton, Wash.); Mrs. Rose Zuzek (Cleveland, Ohio) \$ 15; po \$ 5 so darovali Matija Klobucar (Chicago), Mrs. Tomsic (Strabane, Pa.), Rev. Nace Berglez, Rev. Leopold Mihelič, R. Strajnar (Clev.), Mrs. A. Planinšek (Clev.)

Vsem dobrotnikom še enkrat iz srca Bog plačaj!

GREENWOOD, Wis. - Piše Mrs. Volarič: Malo pozna sem, pa moram se Vam vsaj zdaj zahvaliti za poslani med. Nisem mislila, da ga bom toliko dobila. Bog Vam plačaj!

P. Johnu želim prav iz srca, da bi se njegove čebelice kaj kmalu zbudile in da bi ga ne opikale. Da bi mu tudi to leto zgodaj rojile, mu dale poleg medu tudi dosti dela, da bi moral kar pozabiti na revmatizem.

Prilagam nekaj za lučke.

CLEVELAND, Ohio - Piše Mary Kajfež: Veliko sem dolžna Mariji in že težko čakam, da bom zopet videla preljube ameriške Brezje.

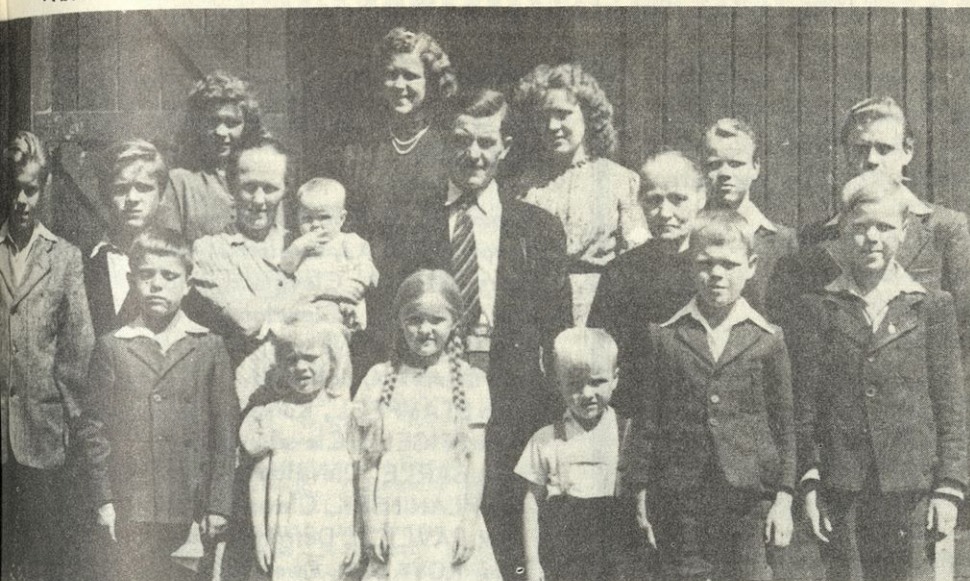
Vaš Koledar sem že tretjič prebrala in Ave Marija je vedno na moji mizi. Če sem otožna, pa vzamem v roke ta lemontski tisk. Gledam znae slike: samostan, cerkvico, Marijino sliko, oltar, prelepo lurško grotto, Bled... Verjemite, da sem takoj dobre volje. Posebno misel na Vašo Marijo Pomagaj mora človeka dvigniti. Le njo prosimo vselej pomoči in usmiljenja!

Želim Vam, da bi kmalu lemontski park zacvetel v pomladi! Pozdrav!

Prizor iz igre "Divji lovec", ki jo je januarja priredila chicaška Liga.

Rev. Andrej Farkaš,
slovenski župnik
v Bridgeportu,
in največja
begunska družina,
ki je prišla v USA.

ALI JIH POZNATE? To je Usova družina, sami novi Amerikanci in seveda zavedni Slovenci. Lep dokaz, da niti Slovenija niti Amerika še ne bosta propadli... Družina je prišla v USA dne 7. februarja t.l. na transportni ladji Gen. Muir SS preko NCWC in slovenske Lige. Bila je v spittalskem taborišču v Avstriji, so pa vsi pristni Gorenjci, doma iz Zlatega polja pri Kamniku. Vse je sprejel Rev. Andrej Farkaš v svojo faro v Bridgeportu. Na 47 Ash Street jim je preskrbel celo "palačo" in že naslednji teden jih je šlo sedem na delo z mamo vred. Stara mama (71-letna) doma čuva malčke in mora zlasti paziti na dveletno Štefko, ki bi rada kar naprej "cake" jedla. Enajstletni Peregrinček vsak dan streže pri sveti maši. Pravi, da bo tudi on enkrat župnik in bo vzel Štefko k sebi za kuharico. Hm, Štefka, to mu boš dobro kuhala, kaj? Same "cake", da se boš še sama oblizovala... - Fathra Farkaša odlikuje pristna prekmurska šegavost in dobrosrčnost. V zadnjih štirih mesecih je vzel v svojo slovensko faro sv. Križa nad 270 ljudi, ki niso marali rdečega raja. Vsem je preskrbel zaposlitev in stanovanje, da so vsi zadovoljni.

Bog živi take družine, kot je Usova! In tako požrtvovalne župnike, kot je naš Father Farkaš!

Fr. I. F.

PAINESDALE, Mich. - Piše Anna Pintar: Javno se zahvaljujem Mariji Pomočnici in sv. Antonu za uslišano prošnjo. Prosila sem za svojo bolno hčer in je ozdravela.

BUFFALO, N. Y. - Pošilja Anton Žitnik: Naznanjam Vam, da sem prišel srečno v novo domovino. Bogu bodi zahvala, da sem zelo srečen in zadovoljen. Delam pri Fordu in se res ne morem pritožiti. Zahvaljujem se še enkrat vsem ameriškim Slovincem za vse, kar so dobrega storili

zame in vse druge brezdomce!

Vas, dragi slovenski frančiškani, pa lepo prosim za mesečnik Ave Marijo. Brez njega ne sme biti noben zaveden ameriški Slovenec in tudi jaz ne bom. Že zdaj Bog plačaj!

PAONIA, Colo. - Pošilja Mrs. Anton Delost: Dragi oo. frančiškani! Namenila sem se, da se bom še jaz malo oglasila v Zapečku. Saj je naš in ga prav zato vselej zelo rada prebiram. Kaj pa naj povem? Je ravno čas Gospodovega trpljenja, jaz pa imam že

od mladosti v spominu staro pesem o žalostni Materi božji. Moja mama jo je pela velikokrat, žalostno in občutno. Od svojega osmega leta nisem več slišala peti tako lepo, zapomnila pa sem se besede in jih velikokrat ponavljam:

Grešnik, glej žalost Marije,
kako za Jezusom upije,
ker se je od nje podal.
Je tako slovo jemal:

“Oh, moja preljuba Mati,
zdaj moram slovo jemati,
gor grem zdaj v Jeruzalem,
ker bom od Judov umorjen.”

“Ljub' moj Sin, lepo Te prosim,
ne pokaž' se tja, ne hodi!
Mene pošlji, jaz naj grem,
da namest' Tebe umrjem!”

“Oh, moja presrčna Mati,
sam moram martro prestati,
če ne bom trpel le-to,
nobeden ne pojde v nebo.”

“Moj Sin, dol' bom pokleknila,
prav lepo Te bom prosila,
da od mene raj' ne greš,
ker za take martre veš!”

“Ljubezniva Mati moja,
saj zastonj je prošnja tvoja.
Božji sklep je že storjen,
da bom jutri jaz vmorjen.”

“Ljubi Sin, vsaj to dopusti,
da Te kušnem s svoj'mi usti!
Kdo me zdaj potroštal bo?
Ljub'moj Sin, naj grem s Tebo!”

“Ljuba Mati, tukaj bodi,
z mano več naprej ne hodi,
moj prijatelj Janez zdej
te bo troštal zanaprej!”

“Zadnjikrat, moj Sin, Te prosim,
vzemi zadnjič roko mojo
in smil' se tavžentkrat Bogu,
da se men' godi taku!”

NAŠI POKOJNI

Thomas PLOS, Keewatin, Minn.
Joseph STEBLAJ, Eveleth, Minn.
James BARTOL, Cleveland, Ohio
John STRUKEL, Cleveland, Ohio
Mary MUHIC, Cleveland, Ohio
Rose GLAVAN, Joliet, Ill.
Helen STAMPFEL, Kansas City, Kans.
Frank SVIGELJ, Cleveland, Ohio
Frank BARLE, Cleveland, Ohio
Mary PLANINSEK, Cleveland, Ohio
Frank PAVLICH, Detroit, Mich.
Jernej KOVATCH, Owen, Wis.
Katherine LOPIC, Ottawa, Ill.
Mrs. J. DOLAR, St. Petersburg, Fla.
Anna BRANKOVICH, Melrose Park, Ill.
James DEBEVEC, Cleveland, Ohio
Nick JANCHAN, Milwaukee, Wis.
Joseph OBLAK, Chicago, Ill.

Bog jim daj večni mir!

S STRANI 122: Že zdaj se vsem zahvaljujem za vsako, tudi najmanjše sodelovanje. Zlasti za molitev, ki jo vselej tako dobrotno občutimo...

Po novih poročilih je stanje v misijonu iz dneva v dan slabše. Komunisti so odposlali v Changsho dolg seznam "zločinov" vseh patrov in sester. Kitajsko sestro Silvestro so skušali pridobiti z obljubami. Ker niso uspeli, so jo odpeljali zvezano neznanu kam. Frančiškanski generalni delegat za Kitajsko je dal vsem misijonarjem dovoljenje za odhod. Zlasti stari patri so že vsi izčrpani. Mladim je preskrbljeno novo polje dela in p. Rudolf je določen za avstralske misijone. Če bo odhod sploh mogoč in ne bodo misijonarji prostovoljno ostali na mestih. Bodočnost je v božjih rokah. Od nas pa zavisi molitev, katero vsi ti apostoli tako zelo potrebujejo.

DOBROTNIKOM BOG POVRNI!

ZA LUČKE: Po \$10: I.Strohen; po \$5: F.Baraga, M.Kastelic; po \$4: J.Rozic; po \$3: J.Bradach; po \$2.50: F.Slemc, C.Bojce, A.Kness, J.Zupancic, E.Lupsina, F.Krebelj; po \$2: F.Perme, M.Nainiger, A.Leskovec, F.Kastigar, G.Sorsak, A.Cek, Mr. Mrs.J.S.Petrovic, H.Kremzar, M.Kovach, F.Koprivnik, M.Filipovic, H.Erchul, M.Strekal, F.Gliha; po \$1.50: F.Hocevar, A.Primožic, M.Lavric, M.Palcic, S.Kozel, A.Kastelic, J.Brian, F.Reischel, F.Shabec, A.Skerl, J.Urbancic, M.Kalister, F.Krecic, M.Petelin, E.Loncarich, F.Voncina; po \$1: F.Gerchman, Perovsek Fam., Mrs.C.Pogorelc, J.Vesel, J.Pajik, M.Barle, F.Kastigar, F.Skubic, M.Mulh, F.Okoren, M.Petche, Mrs.Lukac, Mrs.J.Jakic, R.Zgajnar, L.Bozzick, U.Lovko, J.Bokausek, R.Kenik, A.Bozeglav, Mrs.Pucel, I.Pervanje, M.Jasnar, M.Rahne, M.Makar, T.Potokar, I.Luzar, M.Knez, J.Peternell, G.Stutts, H.Mirtel, J.Erlach, J.Russ, M.Ambrose, A.Bartol, R.Mickovic, M.Mestek, M.Benda, F.Mirtic, E.Petric, J.Kristofelc, M.Benich; po 75¢: M.Sraj Malover; po 50¢: M.Laurich, A.Trepal, F.Petric, G.Meterc, M.Malovrh, Mrs.Perpar, L.Pavsek, Mrs.J.Skarjanc, A.Kos, R.Serazin, Mrs.Jeric, A.Volcanskek, T.Turk, J.Kuznik, M.Boldin, M.Slak, M.Skerjanc, J.Mohar, R.Sprager, L.Groselj, V.Kollar, A.Zagorc, J.Hrovat, A.Glaven, M.Kreševic, M.Zagar, J.Meserko, J.Makovec, F.Tonja, L.Repar, M.Spetich, J.Jakic, M.Kranjc, M.Kump, Mrs.Modrian, S.Nartnik, Epach Fam., B.Skofic, M.Sodac, Mrs.Lukac, A.Intihar, M.Hosta, L.Kozuh, C.Homar, M.Gorisek, M.Bolek, M.Noda, F.Arch, E.Cmanadi, J.Glivar, J.Gorjanc, M.Perko, J.A.Jane, M.Slogar, J.Brodnik, M.Globokar, F.Kog, M.Kraintz; po 25¢: A.Vidmar, M.Kresovich, I.Chacata, M.Spehar, F.Zaller, M.Pugel.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO: Po \$47.08: M.Gande; po \$20: J.Mihelic; po \$10: A.Fortuna; po \$8: Druz.Gliha; po \$5: M.Lauriski, M.Spehar, R.Mance, M.Kern, Mrs.A.Zakrajsek, U.Lintol, M.Brezar; po \$4: Druz.Perusek; po \$3.50: Mrs.F.Silbitzer, A.Skufca; po \$3: P.Celik, A.Stopar, F.Prhne, Mrs.J.Vidmar, N.N.; po \$2.50: C.Pogorelc, M.Pogacar, T.Sterling, F.McKenica, J.Miklavcic, K.Zajec; po \$2: Mrs.Perushek, A.Kraintz, J.Kozlevcar, U.Lovko, M.Zupancic; po \$1.50: U.Tursic, Mrs.Fortuna, M.Gubanc, M.Princ, J.Gliha, A.Kuznik, J.Globokar, M.Presa, J.Gorup, Mrs.L.Simonich, Mrs.C.Hocevar, F.Suhadolnik; po \$1: D.Hudolin, M.Planinsek, J.Kmet, F.Skubic, U.Muren, F.Kastigar; po 75¢: F.Kozele; po 50¢: M.Rutar, G.Kovach, Mrs.L.Lindic, Mrs.J.Kenik, M.Meljac, M.Mulh, M.Perko, E.Martincic, A.Hribar, J.Prosen, M.Markovic, M.Hocevar, B.Vardijan, M.Sivic, G.Stutts, J.Glivar, M.Ciuha, J.Trampus.

ZA BARAGOVO ZVEZO: \$52.50: Sacred Heart Church; po \$8: A.Beehler; po \$5: J.Perko, F.Koprivnik, F.Tomsic, Knights & Ladies of Baraga no.237; po \$2.50: M.Jelarcic; po \$2.40: P.White no.237; po \$2: M.Lauriski, F.Mernik, F.Perhne, J.Russ, Mrs.E.W.Conroy; po \$1.60: P.S.Rankin; po \$1: G.Zaman, J.Urbancic, M.Petsche, T.Mozich, F.Skubic; po 50¢: M.Tomsha.

ZA APOSTOLAT SV.FRANČIŠKA: Po \$20: J.Champa; po \$10: J.Bjondich, J.Hocevar, A.Shega, G.Malovrh, B.Kolbezen, A.Kozel, S.Bizily; po \$1: B.Skofic, M.Ambrose.

ZA ROMARSKI DOM: Po \$25: A.Marinsek; po \$4: J.Kerzan; po \$3: F.Koprivnik; po \$2.50: J.Kocin; po \$2: M.L.Srpan; po \$1.50: F.Gliha.

DAR LISTU: po \$5: J.Petric, F.Stavec; po \$4: Rev.F.Jerusa; po \$3: M.Stibler, M.Janezic; po

\$2.50: J.Debeljak, Rev.F.Germovnik, R.Sprager, A.Srebernak, J.Janezic, H.Mirtel, Rev.F.Koretic, Mr.Mrkun, Mr.Mazovec; po \$2: M.Zaletel; po \$1.50: Mrs.F.Paul, K.Kastelic; po 75¢: R.Zadnik; po 50¢: M.Lauriski, M.Karsnick, A.Godec, M.Koshir, O.Anzic, M.Levar, A.Habjan, J.Travnikar, U.Prijatelj, M.Mihelic, M.Vidmar, J.Starc; po 25¢: B.Karlinger, Rev.J.Setnicar; po 20¢: F.Ulchar; po \$1: J.Pavel, R.Mance, A.Seliskar, J.Kristofelc.

ZA SV.MAŠE: Po \$60: C.Rupar, I.P.Kirn, J.P.Kirn, F.B.Kirn, F.Ogrinc, H.Drasler, R.Popit, G.Kirn; po \$50: M.Gande; po \$20: Kati.Zanoskar; po \$15: M.Kovatch; po \$13: Mrs.Kristofelc; po \$12.50: J.Kranjc; po \$12: M.Stebalj; po \$11.50: A.Krall; po \$10: C.Madic, N.N., F.Gliha, M.Stebalj, J.Kocjancic, B.Skofic, A.Fortuna, A.Smrakar; po \$9: A.Fink; po \$8: M.Krzan, M.Simonisek, F.Cerar, T.Zlogar, J.Baraga; po \$7: M.Hocevar, H.Mirtic; po \$6: Mrs.Zolnir, A.Garafol, M.Simonisek, M.Ranshel, J.Skarjanc, U.Budic, F.Slemc, A.Zabukovec; po \$5: M.Karsnick, B.Kolbezen, J.Kragelj, J.Zrnc, J.Savrsnik, M.Rus, A.Arko, A.Udovich, M.Wretchko, M.Levar, A.Bozeglav, J.Gorjanc, T.Terselic, C.Homar, F.Raischel, Mrs.Novak, F.Skuber, F.Miklic, M.Plut, F.Horvath, J.Rodina, J.Perusek, A.Pogljajen, M.Draz, M.Zelko, A.Moze, M.Kalister, J.Arch, M.Pink, E.Terskan, E.Zolla, J.Zgonc, A.Jeleneh, J.Papesh, A.Jgljic, M.Rakar, L.Jalovec, M.Marquez, A.Levar; po \$4.50: Mrs.Janezic, F.Okoren; po \$4: J.Dolgan, N.Janchan, G.Sorsek, A.Droll, A.Skerl, Mr.Mrs.J.S.Petrovic, J.Perko, P.Arko, K.Zagar, F.Koprivnik, R.Kenik; po \$3: M.Segalle, A.Shega, J.Casserman, M.Mulh, F.Vidervol, M.Zaletel, L.Troha, A.Skufca, M.J.Golob, I.Kuhel, M.Oblak, F.Videmsek, A.Rudman, M.Strnad, C.Godec, R.Perko, E.Petric, R.Ule, F.Dolinar; po \$2.50: Miklavcic, T.Fifolt, M.Kravetsky, J.Jarousek, M.Perko, L.Raddel; po \$2: C.Tisovec, A.Terlep, J.Sustarsic, A.Volcanskek, R.Serazin, M.Strumble, C.Gregorcic, J.Pajik, R.Vastalo, M.Tomsha, Mrs.Smrdel, I.Pervanje, Mrs.Lukac, V.Kollar, A.Seliskar, M.Kreševic, J.Tersinar, M.Zagar, Mrs.Sega, U.Lovko, M.Petelin, J.Tancek, R.Krainik, A.Andrejasich, M.Balkovec, M.Cizel, Mrs.Pucel, M.Sodac, M.Hosta, F.Kinkoph, M.Gorisek, A.Bartol, J.Glivar, A.Cercec, F.Kastigar, M.Sivic, L.Pavsek, M.Laurich, M.Lavric, M.Ambrose, M.Kurnik, A.Jurecic, A.Walter, M.Anzlover, M.Simonisek, B.Lankotich, M.Markovic, A.Bartol, F.Ulchar, S.Petrovic, J.Peternell, F.Kastigar, J.Skerl, M.Koporc, K.Warsek, F.Oblak, D.Cusimano, J.Pajik, M.Malover, Druz.Tursic; po \$1.50: M.Globokar, F.Kraintz, F.Mirtic, J.Kranjc, A.Zajc, J.Pajk, J.Bradac, M.Pajk, A.Tanko, A.Zupancic, F.Glavan, J.Vrh, J.Fink, A.Zdesar, M.Moze, A.Kocevar, J.Petse, I.Novak, M.Polajnar, F.Blatnik, M.Petche, R.Hrovat, Druz.Sirk, Druz.Misic, F.Lindic, A.Zagar, A.Jerina, Mrs.Pugel, J.Urbancic, L.Lindic, J.Rogelj, K.Korber, L.Gden, J.Kmet, M.Rahne, A.Kink, B.Anzic, G.Klinar, C.Pogorelc; po \$1: J.Videtic, T.Ivancic, L.Planinc, M.Strumble, A.Fric, M.Klun, M.Darovic, F.Znidarsic, M.Malovrh, M.Benich, I.Filipic, L.Zorc, A.Trepal, M.Vihar, A.Boldin, J.Dolgan, M.Avsec, T.Turk, F.Dornik, J.Erlach, Mr.Mrs.J.C.Stukel, M.Noda, F.Arh, M.Sterle, M.Zore, R.Kenik, F.Mamich, F.Ulchar, E.Petrovec, M.Kump, J.Gerjol, A.Wessel, M.Zore, A.Hocevar, E.Bottari, J.Hocevar, A.Hribar, U.Kodek, Mrs.J.Nose, H.Fonda, J.Makovec, F.Tonja, R.Zgajnar, F.Cercec, J.Mohac, J.Pelhan, B.Gerzin, M.Stariha, T.Turk, J.Kuznik, M.Rutar, F.Strazar, M.Hocevar.

IMAŠ KAKO ŽELJO ?

Si morda brez molitvenika, ali pa ti pešajo oči in bi svoj dosedanji molitvenik rad zamenjal z novim z večjimi črkami? Morda bi z molitveno knjižico razveselil koga izmed članov svoje družine? Molitvenik z beloprevlečenimi platnicami je lep dar nevesti, otroku-prvoobhajancu, botrovo darilo birmancu ali birmanki. . .

V upravi Ave Marije imamo na razpolago sledeče molitvenike:

Z BOGOM, na 256 straneh, z zlato obrezo, s platnicami prevlečenimi z belo celulozo. Cena \$ 1.75 - Z zlato obrezo, a v črno platno vezan stane \$ 1.25.

KAM GREŠ? Molitvenik z 222 stranmi, z zlato obrezo in vezan v platnice z rjavo celulozo. Cena \$ 1.75 - Z zlato obrezo in vezan v belo platno stane \$ 1.25.

REŠI DUŠO ima 395 strani in je tiskan z velikimi črkami za starejše ljudi. V usnje vezan in z zlato obrezo stane \$ 2.50.

ZDRAVNIK MOJE DUŠE ima 398 strani in precej velike črke. V polusnje vezan in z zlato obrezo stane \$ 2.25, z rdečo obrezo \$ 1.75.

PRED NAJSVETEJŠIM je priročen molitvenik za sveto uro. Velikost črk je ista kot črk v Ave Mariji. S trdo vezavo stane \$ 0.75, z mehko pa \$ 0.25. Ima 95 strani.

TRETJEREDNI OBREDNIK z molitvami za ude tretjega reda s papirnatimi mehкими platnicami. Cena \$ 0.50.

Na razpolago imamo tudi nekaj vrst angleških molitvenikov.

Lep dar je slovensko **SVETO PISMO** nove zaveze. Tiskan v dveh knjigah, trdo vezan in z rdečo obrezo stane \$ 4.

Želite podariti komu lep **ROŽNI VENEC**? Tudi te imamo v zalogi, različnih barv in kakovosti, za odrasle in otroke. Cena od 25¢ do \$ 7.

Postrežemo lahko tudi z raznimi nabožnimi predmeti (svetinjicami, verižicami z obeski, zaponkami, svetimi podobami in kipi. . .) Morda kaka družina pogreša križ, ki vsebuje vse stvari, potrebne pri previdenju bolnika. Cena \$ 4 in \$ 6.

Ustregli bomo po želji. Pišite na naslov **AVE MARIA PRESS**

P. O. Box 608, Lemont, Ill.

ZAHVALJUJEJO se Mariji Pomagaj za uslišano prošnjo: Ana Primožič, Josephine Marly, Mrs. L. Perušek, Matilda Knez, Mrs. J. Kozlevčar, Joe Meden.

Mariji Pomagaj in Frideriku Baragu se zahvaljuje Joseph Russ.